

BOLSJEVIK

SUF's MEDLEMSBLAD

nr. 6 1969

pris: kr. 0,50

VÅG Å KJEMPE - VÅG Å VINNE!

Innhold Bolsjevik.

Om feilaktige tendenser i forbundet	-- Pål S'	s.3
Sentralstyrevedtak om studiene.		s.6
Pinsekonferansen og MAG.		s.7
Boikott høstens stortingsvalg! Uttalelse fra sentralstyret.		s.10
Omtvalget fra distriktskonferansen.		s.13
Arbeidet med økonomien må vies mer oppmerksomhet.		s.15
SUFs teatergruppe.		s.18
Uttalelse fra SUF/KU.		s.26
Kommentarer til uttalelsen om "Green Berets".		s.26
Fra Kragerø SUF om Moms-brosjyra.		s.28
Sentralstyrets svar til Kragerø SUF.		s.28
Uttalelse fra distriktskonferansen for Finnmark SUF i Kirkenes		s.29
Om arbeidsstilen i SUF på SUF-kontoret.		s.30
Kritikk av Ungsosialisten.		s.31
Biafra-bulletinen - kommentarer.		s.32
Kritikk av skolebrosjyra.		s.35
Kritikk av sentralstyrets opprettelse av distriktsutvalg.		s.36
Sentralstyrets svar.		s.36

OM FEILAKTIGE TENDENSER I FORBUNDET.1) Formann Mao lærer oss:

"Sjøl om vi oppnår en kollosal framgang i vårt arbeid, gir dette ingen grunn til at vi skal bli innbilske og hovmodige. Beskjedenhet hjelper en fram, mens innbilskheter fører til at en sakker akterut. Dette er en sannhet vi alltid må ha i tankene."

Og det er en universal sannhet formann Mao understreker her, en sannhet som også vi må ha klart for oss. SUF har tatt mange skritt framover i løpet av særlig det siste året. Det lar seg ikke benekte at vi har hatt stor framgang, men vi må være klar over at vi ennå har mange svake sider. Ei rekke feilaktige oppfatninger, feilaktig arbeidsstil og feilaktig praksis er vi nøtt til å kvitte oss med for å rykke videre framover. Dessuten må vi være klar over at så lenge det finns klasser vil alltid borgerlige tendenser snike seg inn i våre rekker. Derfor må vi alltid være på vakt og i god tid ta opp kampen mot dem og kvitte oss med dem. Denne artikkelen har til hensikt å påpeke en del feilaktige tendenser og legge fram ei linje for hvordan de bør bekjempes.

2. FEILAKTIGE TENDENSER OG HVA BØR GJØRES?a) Ultrademokratismen.

Ultrademokratismen i forbundet arter seg ved en innstilling som formann Mao hånlige beskriver som "først diskusjon på botn og så vedtak i toppen". Ei slik innstilling svekker forbundet, fordi den fører med seg ei motvilje mot å følge vedtak som de sentrale organene har fatta i tråd med den hovedlinja som på demokratisk er trukket opp av medlemmene. Ultrademokratismen er altså i motstrid med den demokratiske sentralismen som SUF tillemper som sitt organisatoriske prinsipp. Som eksempel på utslag av ultrademokratismen kan nevnes at et lag fikk tilsendt et antall brosjyrer om momsens. Laget nekta å dele ut brosjyra til tross for at de var klar over at den var i overensstemmelse med SUFs hovedlinje. De fant det bare ikke "taktisk klokt". Andre har murrat over at sentralstyret har oppnevnt underutvalg og komiteer uten å spørre medlemmene. Dette er også utslag av ultrademokratisme. Forbundet ville miste all slagkraft hvis ei sann linje blei rådende. Disiplinen ville bli undergravd og reaksjonen som disponerer over ei sterkt sentralisert statsmakt ville få et lett spill med oss.

Hva må gjøres?

Medlemmene og kadrene på alle plan i organisasjonen må få en full forståelse av hvor feilaktig ultrademokratismen er. På det organisatoriske området må vi følge de fem punktene formann Mao trakk opp i 1929 mot ultrademokratismen: (Utdrag)

1. De ledende organene må føre ei riktig linje, finne riktige løsninger på alle spørsmål og på det viset bli ekte ledende sentre.
2. De høgere organene må ha et klart bilde av stillinga i de lågere organene og blant massene, for å ha et objektivt grunnlag for riktig ledelse.
3. Ingen organer må innlate seg på uoverlagte vedtak. Men er et vedtak først fatta, må det gjennomføres.
4. Vedtak i høgere organer må straks gjøres kjent i lågere og blandt medlemmene. Sentrale organer fortsetter med å sende ut talsmenn som avlegger rapporter.
5. De lågere organene og medlemmene må omhyggelig drøfte vedtak fra høgere organer, og fastsette metoden for å sette dem ut i livet.

Dessuten er det klart at vi på landsmøtet til høsten må fatte et nytt vedtak om den demokratiske sentralismen, og nye vedtekter for forbundet i samsvar med dette. Slik det er nå har vi vedtekter som er en levning fra ei borgerlig fortid, og et demokratisk-sentralismevedtak som er mangelfullt og delvis feilaktig. (Blant annet er ikke kritikk-sjølkritikk nevnt med et ord!). Vedtektene bør inneholde medlemsretter og plikter og dessuten legge grunn for en nyorganisering av SUFs sentrale organ. Eksklusjonsparagrafen må utvides til å gjelde også andre enn "reine agenter og spioner". Også folk som motarbeider forbundets linja politisk og/eller organisatorisk må kunne settes utofor. I tillegg til dette er det nødvendig her å understreke STUDIENE som et viktig våpen mot feilaktige tendenser. Uansett hvor godt grep vi får på den organisatoriske, vil det ikke være noe virkelig

grep uten grundig skolering i marxismen-leninismen Mao. I se-tungs tenkning. Uten studier forfaller vi til "reine praktikusser" som Stalin sier.

b) Lokalpatriotisme.

Noen kamerater inntar en lokalpatriotisk holdning. De setter sitt eget "lille fjell" foran organisasjonen. De har ikke forstått at "delen må underordne seg helheten". Dette gir seg utslag i ei uvilje til å gjennomføre vedtak som kommer fra sentralt hold, og ei instilling som går ut på at høyere organer skal ikke blande seg inn i "deres" område, distrikt eller lag. Et konkret tilfelle har vi i kamerater som mener at alvorlige avvik i deres område ikke er noen sak for sentralstyret, men bare for de lokale organene. Slik lokalpatriotisme er skadelig for organisasjonen og sosialismen. I vår kamp mot det sentraliserte statsapparat og det monopolistiske norske og internasjonale borgerskapet kan vi ikke tillate noe "slark" i rekkene. Organisasjonen må fungere som et enhetlig hele og ikke som en samling "småkonger" som bare tenker på lokale interesser. Kampen mot lokalpatriotismen er en del av kampen mot ultrademokratismen og må føres etter samme retningslinjer.

c) Byråkratisme.

En del kamerater som er oppmerksom på faren ved ultrademokratismen har en tendens til å bli for ivrige i bekjempelsen av den at de går over i en slags blind negasjon av ultrademokratismen, det vil si byråkratisme, arroganse og kadaverdisiplin. Dette står også i motstrid til den demokratiske sentralismen og er en feil vi må kvitte oss med.

d) Liberalistisk arbeidsstil.

Liberalismen viser seg i liten evne og vilje blant enkelte kamerater til å følge linja, sjusking med studiene og manglende evne til å kritisere feilaktige tendenser. "I et kollektiv av revolusjonære er liberalismen høgst skadelig. Den er et slags oppløsningsmiddel som tærer på enheten og svekker samholdet og som skaper passivitet og uenighet. Liberalismen fører til at de revolusjonæres rekke mister sin faste organisasjon og strenge disiplin, den hindrer en konsekvent og grundig gjennomføring av den politiske linja og fører til at partiorganisasjonene rives løs fra massene som de leder. Liberalismen er en tvers igjennom skadelig tendens". (Mao). I SUF har liberalismen vist seg ved at enkelte lag, til tross for enstemmig landsmøte - og landskonferansevedtak om studiene, har drøya med å begynne til helt nylig. Noen kamerater lager egne studieopplegg, eller beskjerer det sentrale opplegget uten å informere høyere organer i forbundet. Slik liberalisme er konkret skadelig og oppløsende, ved at forbundet på den måten fortsatt ikke er enhetlig skolert.

De kamratene som har hatt en liberalistisk studiepraksis, må gjøre sjølkritikk og legge om linja slik at forbundets hovedoppgave, studiene, kan bli gjennomført skikkelig.

e) Rester av parlamentarisme.

En del kamerater har vist at de fortsatt er under innflytelse av den parlamentariske tenkninga som SF's grunnvoll. Det gir seg utslag i feil som: "Sjøl om denne fyren er en borger og han representerer et venstresosialdemokratisk parti, så må vi jo stemme på han pga at han jo tross alt e'r mot NATO", eller "nå må vi lage ei lur liste av radikale mennesker for å hindre SF/NKP fra å få mandat" eller "sjøl om dette er ei revisjonistliste, så er jo et par av kandidatene ærlige og bra mennesker, derfor må vi stemme på den lista".

Dette er i virkeligheten ikke noe annet enn reinavla parlamentarisk tankegang. Stortinget kan for marxist-leninister bare brukes som en talerstol til å avsløre bl.a. Stortinget. Ikke noe kan "oppnås" i og for seg. Slike lure "korridor"triks som enkelte foreslår er stikk i strid med masselinja, og er bare en metode for borgere, ikke for kommunister.

I Norge i dag finns det bare statsbevarende partier av forskjellige avskygninger og ikke noe virkelig marxist-leninistisk parti som kan ta på seg å bruke parlamentet som et ledd i den revolusjonære kampen. Det finnes heller ingem kandidater som er villige til å erklære seg som marxist-leninister, for avstand fra og avsløre det partiet de representerer og stå fram som virkelige revolusjonære arbe-

derrepresentanter. Derfor er boikottlinja den eneste riktige ved høstens stortingsvalg. (Se sentralstyrets vedtak)

Restene av parlamentarisk tankegang er tilstede i forbundet, riktignok skjult og i andre former enn vanlig, men de er der. Gjennom studiene må vi legge vekt på å avsløre statens klassekarakter og parlamentarismens funksjon innenfor det borgerlig diktaturet, for på den måten å renske oss for slike tendenser. I og med at det er såkalt valgår, er også situasjonen gunstig for å føre denne propaganda ut i masseomfang, og det bør vi sjølsagt benytte oss av. Våre tidsskrifter og aviser bør ta opp valget og vår linje på brei basis.

f) Feil i frontarbeidet.

De som har gjort høyrefeil i SUF når det gjelder frontarbeid, har ikke hatt forståelsen for nødvendigheten av fronten, eller de har sett på fronten som "hellig" (i den forstand at de har gått mot av kommunistene fører fram sin egen linje og kritiserer opportunistene i fronter, eller de har gjort frontens begrensning innhold til sin egen ideologi). Noen har f.eks. hevdet at vi ikke må avsløre sosialdemokratene i SF og DNA, når vi samtidig går med i fronten mot Mønsen. Det er å synke ned på sosialdemokratenes nivå.

Noen kamerater har også en tendens til å se på seg sjøl som f.eks. fagforeningsfolk i SUF, i stedet for SUF'ere i fagforeninga. Andre kamerater har gjort "venstre"feil, vært sekterister, har forvekslet fronten med SUF og vært ute av stand til å forene seg med andre enn seg sjøl. En slik feil er det å betrakte f.eks. ei FNL-gruppe som ei slags underavdeling av SUF-laget. Dette er feil sjøl om alt arbeid av betydning i FNL-gruppa utføres av SUF-medlemmer for ei tid.

Noen kamerater har også den oppfatninga at de skal "presere" fronten politisk. De har ikke skjont at de må gå ut fra "massenes behov og ønsker". Dermed er de i stand til å gjøre både høyre- og "venstre"feil. Mot dette stiller vi prinsippet om grundige undersøkelser og grundige studier.

For å unngå feil i frontarbeidet må i langt større grad studere og propagere folkefrontens strategi og taktikk. For at marxist-leninistene skal fortjene den ledende rollen i arbeiderklassen må vi dyktiggjøre oss i frontarbeid gjennom teori forent med praksis. Dessuten må vi få en grundig forståelse av sannheten: "Uten et sterkt SUF, ingen sterk front". Vi må altså styrke SUF's propaganda og det sjølstendige arbeidet.

BEKJEMP ANARKISMEN!

De feilaktige tendensene vi har tatt opp hittil har ikke hatt karakter av en systematisk opposisjon mot SUF's linje. Det er mer snakk om feil som mange gode kamerater gjør og har gjort, feil som hvis de blir rettet på i tide, ikke vil skade forbundet.

Vesensforskjellig fra dette er den rene fraksjonsvirksomheten. Den er ikke omfattende i SUF. Tvert om, det er bare snakk om en handfull personers desperate forsøk på å skru historias hjul tilbake. Disse folka har ingen oppslutning hverken i eller utafor forbundet. Men allikevel må vi ta kampen opp mot den feilaktige linja de representerer.

Det dreier seg om en klikk personer som stikk i strid med den overveldende delen av medlemmene i Trondheim SUF har sendt ut fraksjonelle skriv mot sentralstyret og SUF, rettet til personer i og utafor forbundet. Ei slik handlemåte er stikk i strid med den demokratiske sentralismens prinsipper og er et slag mot SUF's medlemmer. Videre har disse folka bak ryggen på Trondheims-laget trykt opp noe som kalles fraksjonens "program."

Denne trykksaken er også distribuert på en kryptisk måte til enkelte SUF-medlemmer og enkelte ikke-medlemmer. Den går på alle punkter på et dårlig fordekt vis til angrep på SUF's linje, den demokratiske sentralismen, Marxismen-Leninismen Mao Tsetung-tenkning, proletariats diktatur, det marxistisk-leninistiske partiets ledende rolle Kort sagt avviser alt det som så godt som alle SUF's medlemmer anser for riktig og grunnleggende.

- 6 -

De går til hatske angrep på studiene i forbundet:

"Her bør alle sosialister både de som er medlemmer av SUF og de som ikke er det være klar over at selvsuggesjon, sitatstabling og ritualisert "selvkritikk" ikke kan erstatte innsikt og kvalitetsarbeid." (!) Er dette noe annet enn et hatsk borgerlig angrep på SUF og SUFs medlemmer. Vi kjenner til og med igjen borgerskapets klisjeer. I stedet for massestudier av marxismen-leninismen-Mao tse tungs tenkning vil disse folka sette sitt eget og andre borgerlige-intellektuelles "kvalitetsarbeid" og sin "innsikt".

De går inn for ei rein anarkistisk linje både i organisasjonen (de går mot vedtekter, vedtak og prinsippprogram som "borgerlig formalisme") og i politikken: De anser ikke utbyttinga som hovedspørsmålet i klassesamfunnet, men "makt". Underforstått: All makt er av det onde. Det betyr igjen at de setter likhetstegn mellom borgerskapets makt under borgerskapets diktatur og proletariatets makt under proletariatets diktatur. Mens makt altså for marxist-leninister er et middel som kan brukes for gode eller onde formål, anser disse folka makt som et onde i seg sjøl.

Denne klikken bakvasker proletariatets diktatur, indirekte ved å gå til krasse angrep på kamerat Stalin og direkte ved å erklære at sosialismen opphørte i Sovjetunionen i begynnelsen av tjue-åra. Sitat: "Da en revolusjonær leder kom i maktposisjon over massene, stoppet også revolusjonen og reaksjonen satte inn: Stalin hadde som sosialistisk leder for meg ikke et akseptabelt forhold til massene." (Uthevn. av oss). De nevner ikke engang proletariatets diktatur i "programmet" sitt, bare lirer av seg bekymring om "reglementering", "teknokratisk ekspertvelde" og "stiv sentraldirigering", kort sagt småborgerenes redsel for proletariatets diktatur. Denne redselen er samtidig en redsel for proletariatets organisering. I stedet for en enhetlig demokratisk-sentralistisk organisasjon, et marxistisk-leninistisk parti, i ledelsen for massene, går de inn for "spontanitet": "For å arbeide mest mulig effektivt, bør sosialister- som andre folk- arbeide med oppgaver som har mening for dem personlig"... Det bør ikke være det samlede lagets oppgave å vedta hva basisgruppa skal gjøre."

Kort sagt: Disse folka fornektet den demokratiske sentralismen, og fremmer i stedet sin anarkistiske "sjøloorganisering". Riktignok tør de ikke legge korta på bordet, men snakker i omskrivninger som: "Parolen om demokratisk sentralisme gir slettes ikke noe tilstrekkelig svar..." Men vi skjønner, og vi avviser anarkismen, og holder den proletariske fana høgt, nå som alltid. Den slags borgerlig vrøvl som disse folka presterer har ingenting med SUFs linje å gjøre.

Blant alle sine borgerlige erklæringer tar disse anarkistene også avstand fra at arbeiderklassens parti må være et marxistisk-leninistisk parti: "Noen mener at et "skikkelig sosialistisk parti må proklamere seg som et marxistisk-leninistisk parti, dvs. vedta en marxistisk-leninistisk ideologi. Slike proklamasjoner er og blir tomme slag i lufta utad. Innad kan de føre til rettfordiggjøring av forslaving, dirigering, dogmatisme, boklærdom og bokstavtolking." De ser altså, i motsetning til den overveldende majoriteten av SUFs medlemmer, marxismen-leninismen-Mao tse tungs tenkning som et dogme. Vi derimot ser jo arbeiderklassens revolusjonære teori nettopp ikke som noe dogme, men som en rettleiing for handling. Det er en av de store og mange forskjellene på oss og dem.

Denne artikkelen er bare ment som en del av de viktigste forskjellene på den marxistisk-leninistiske linja som så godt som alle SUFs medlemmer vil følge, og den ynkelige anarkistiske linja som noen få personer er tilhengere av: En mer uttømmende kritikk av anarkismen får komme seinere, men vi trur at allerede ved en kort oversikt som denne skulle de fleste være i stand til å få et temmelig klart bilde av hva meningsdivergensene dreier seg om.

PÅL S.

VEDTAK PÅ SENTRALSTYREMØTE FREDAG 13/6 - 69.

Om studiene i forbundet.

- 1) Sentralstyret vil understreke viktigheten av at vedtak om studier, fatta på SUF's femte landsmøte og landskonferansen 16-17/2-69, blir systematisk gjennomført.

Det er såleis en plikt for alle lagsstyrer å sørge for at det blir gjennomført studier i SUF's grunnskoleringskurs i marxismen-leninismen Mao Tsetung tenkning innen landsmøtet i september. Dette betyr at studiene skal drives med utgangspunkt i det materialet som er nevnt i studieopplegget. I tillegg kan det sjølsagt nyttles tilleggslitteratur som belyser de enkelte emnene ytterligere, i den utstrekning deltakerne i sirklene har kapasitet til det.

2) SUF's 5. landsmøte fatta vedtak om nødvendigheten av systematisk rapporter om arbeidet med grunnsrkelen innen landsmøtet : Frist 10/8-69.

3) Det er utstrakt enighet i forbundet at studier i marxismen-leninismen Mao Tsetung tenkning er en viktig og nødvendig forutsetning for å utvikle en god, proletær arbeidsstil, styrke den demokratiske sentralismen og dermed øke vår slagkraft mot klassefienden.

a) På bakgrunn av dette uttaler sentralstyret at alle sentrale utvalg, komiteer osv. må studere sitater av Mao Tsetung i samband med de konkrete problemene man står overfor i arbeidet.

b) Alle lagsstyrer, fylkesstyrer, arbeidsgruppemøter o.l. i forbundet bør på samme måte studere sitater av Mao, med sikte på å styrke sentralismen, det vil si utvikle en bedre ledelse i sitt arbeid.

SENTRALSTYRET.

Pinsekonferansen og opprettinga av Marxistiske Arbeidsgrupper.

I pinsehelga var det innkallt til en " privat konferanse " av utgatte SFere. Denne konferansen resulterte i en landsomfattende " organisasjon " som fikk navnet "marxistiske Arbeidsgrupper". (MAG).

Ettersom denne " organisasjonen " berører de sosialistiske arbeids- og studiegruppers virksomhet, og dermed en viktig del av oppbygginga av fundamentet for det nye, marxistisk-leninistiske partiet, skal vi i det følgende gi noen kommentarer til opprettinga av MAG.

I. BAKGRUNNEN.

SFs 6. landsmøte gjorde vedtak som satte SUF og andre revolusjonære utenfor partiet for godt.

Splittelsen kom som et resultat av en omfattende kamp mot reformismen og opportunisten i partiet, den bidro til å avsløre SF-ledelsens sosialdemokratiske linje og til å sveise marxist-leninister og andre proletære og progressive elementer sammen. Og ikke minst fordi SF pga. splittelsen avslørte seg som et konsekvent anti-marxistisk parti, btydde kampen i SF et viktig skritt framover i kampen for et marxist-leninistisk arbeiderparti i Norge.

Kampen mot den reformistiske SF-leedinga og deres lakeier, blei ført av ei langt fra homogen gruppe. Den drivende krafta i denne bevegelsen var marxist-leninstene med basis i SUF, som knytta til seg ulike revolusjonære grupper og et sentrumvenstre. Mellom disse utvikla det seg en front på grunnlag av den såkalte Gjessing-linja. Men det betyr sjølsagt ikke at den politikken, som mange la i denne linja, kan danne noe enhetlig grunnlag i dag.

Hovedoppgava for de som hadde forlatt SF var klar: møysommelig arbeide med sikte på å opprette et revolusjonært klassekampparti. Det naturlige enhetsgrunnlaget for de revolusjonære kreftene etter partisprengninga i SF, blei formulert i linja: utvikling av lokale grupper som studerer marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning med sikte på åforberede grunnen for et revolusjonært klassekampparti. Videre at gruppene skulle utvikle en praksis på grunnplanet med sikte på å gro røtter i massene i og utenfor de eksisterende organisasjonene i arbeiderbevegelsen med sikte på å utvikle en skikkelig kader. Og til slutt arbeidet med utvikling og spredning av " Klassekampen".

- 8 -

Ikke minst SUF framholdt denne linja som den enesete riktige. Det viste seg også ganske snart at de fleste kameratene som forlot SF, anså dette som det grunnlaget en måtte starte på.

Men allerede i starten var det krefter som gikk i mot denne linja, først og fremst representert ved de s. k. lederne av venstrefløya i SF nemlig By 1, Kc n og Svein Jo n, for å nevne de viktigste.

Umiddelbart etter splittelsen på landsmøtet, samla de revolusjonære kreftene seg til et møte på Stratos, for å diskutere seg fram til et enhetlig grunnlag for det videre arbeidet.

På dette møtet fikk vi innleiingsvis en meget fruktbar debatt. Sjøl om mange av kameratene ikke sto på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, var det utstrakt enighet om viktige ting:

1. Oppgjør med den byråkratisk/reformistiske politikken i SF.
2. Nødvendigheten av et revolusjonært parti.
3. Nødvendigheten av studier i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning for å kunne ta standpunkt til denne ideologien.
4. Farene ved å gå til overila handlinger, og dermed rote i sammen en landsomfattende organisasjon med SFs feil og motsigelser.

Men gruppa til By 1, det vil i første rekke si Svein Jo n og Ole Kc n har alltid vært motstandere av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

By d-gruppa var såleis interessert i å torpedere alt som kunne bidra med å utvikle kampen for et marxist-leninistisk parti. Det som best kunne tjene deres hensikter var å utvikle et nytt SF, vikla inn i en rød frakk. Denne "røde frakken" besto av og består av å hylle sine egentlige hensikter inn i marxistiske fraser, samtidig som man på alle måter angriper marxismen-leninismen, ikke alltid åpenbart, men så lurt som mulig.

By l-gruppa strevde derfor med å få til en VS-organisasjon, som var laus nok i fisken til at de kunne etablere et byråkrati og dermed seg sjøl som ledere. På denne måten kunne de fortsette sin virksomhet fra SF-tida med "lure" manipulasjoner, de ville bli i stand til å skaffe seg sjøl "bein" og sole seg som "ledende" politikere.

På Stratos-møtet avslørte By d-gruppa sine hensikter fullstendig. For å oppnå mest mulig tok de i bruk alskens skitne metoder. De spillte på gamle fordommer for å så spåid mellom SUF og de som hadde gått ut av SF. På nytt blei det ymta om "maoister", "dogmatikere", osv.

Men på grunn av stemninga blant deltakerne på Stratos-møtet, viljen til å ta et oppgjør med SF-feila og viljen til skolering i arbeiderklassens revolusjonære teori samt utvikling av masselina og avvisinga av manipulatorisk politikk, turde ikke By l-gruppa gå for langt i retning av et VS-parti. De tok derfor sikte på et koordinerende organ, som skulle "samordne" aktiviteten i de nye gruppene.

Ved å spille på slike fordommer, lyktes det dem å så tvil, og det såkalte samordningsrådet blei oppretta. Det viste seg seinere at dette organet fullstendig neglisjerte den politikken som flertallet av arbeidsgruppene la opp til, og utvikla seg til et regelrett fraksjonsorgan for å realisere By l-gruppas planer om et VS-parti.

II. KAMPEN MELLOM DE TO LINENE

I tida etter Stratos-møtet er det skjedd ei rekke saker på de fleste frontavsnitt i kampen for å utvikle et marxistisk-leninistisk parti. Motsigelsen i NKP mellom marxist-leninistene og den revisjonistiske parti-leiinga med Reidar T. Larsen i spissen, utvikler seg dag for dag. Sosialistiske arbeids- og studiegrupper er oppretta på ei rekke steder: Bergen, Trondheim, Stavanger samt flere steder i Oslo/Akershus. for å nevne noen. Videre er den marxistisk-leninistiske propagandaen og agitasjonen i ferd med å gi svært positive resultater. Grunnlaget for felles studier og enhetlig handling på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkings grunn er stadig mer omfattende. Dette basearbeidet som her er gjort er sjølsagt ei forutsetning for utviklinga av det revolusjonære klassekamppartiet.

Men By d-gruppa har fortsatt sitt arbeide for å splitte opp det enhetlige studie- og handlingsgrunnlaget. I dette arbeidet har de i første rekke nytta det såkalte "samordningsrådet". Anders M. A 1,

varamann i SUFs sentralstyre og sentral i kampen i SF, blei valgt inn i dette organet sammen med Jc n og K n. Dette samordningsrådet brøyt sitt mandat på de fleste områder. De skulle samordne erfaringene mellom de ulike arbeidsgruppene. Istedet eriste de rundt, som medlemmer av samordningsrådet, og fraksjonerte med VSeriet sitt. Med sikte på å opprette et byråkrati i Oslo, oppretta Jc n og Ko n et kontor i Oslo, uten engang å legge dette fram for Anders M. A 1. Han fant det til slutt nødvendig å trekke seg fra det såkalte samordningsrådet, da det fullstendig overskred sitt mandat. Flertallet av studie- og arbeidsgruppene støtta seinere dette synet, og anså samordningsrådet ved Jc n og K an som uegna til utveksling av erfaringer gruppene mellom. Samordningsrådets mandat var videre å arbeide for å få flest mulig til å melde seg ut partiet. Også her brøyt Jc n og Ko n mandatet på det groveste. Like etter splittelsen dreiv K n med planer om at folk "skulle danne venstrefløy i SF" og arbeidet aktivt for dette f.eks. i Trøndelag. Jc n avr svært treig med å melde seg ut av SF. K n dementerte stolt i SF-avisa VÅR MENING at han hadde meldt seg ut - noe han ikke gjorde før like opptil pinse.

III. INNKALLINGA AV DEN "PRIVATE" PINSEKONFERANSEN OG OPPRETTINGA AV MAG

By l-gruppa så det hele tida som sin hovedoppgave å angripe marxismen-leninismen ved å angripe SUF. På sine fraksjonsreiser i samordningsrådets navn forsøkte de etter beste evne å så splid mellom SUF og utgatte SFere.

Dette varvda også hovedtaktikken for å fa innkalt en "konferanse" med sikte på å legge grunnen for et nytt VS-parti. Ikke minst innkallingsdokumentene til denne konferansen viser dette. Der heter det at "fordi vi er for gamle til å være medlemmer av SUF...og fordi vi går på politisk 'tomgang'!.. er det nødvendig med "et minimum av organisert sammenslutning". Det het videre at: "Den her planlagte sammenkomst har altså en noe annen funksjon enn den landskonferansen som termannsutvalget skulle innkalle. Sistnevnte konferanse skulle atå åpen for for både venstrefløyen i det gamle SF og SUFere. Forsamlingen ville altså bestå av to grupper som riktig nok har samme politiske målsetting, men som har ulike forutsetninger for ein politiske virksomhet og ulike organisatoriske behov. Denne forskjell ville selvsagt manifestere seg i hvert enkelt vedtak på konferansen. Resultatet kunne bli at vi eldre sosialister ikke fikke den organisatoriske samling vi trenger, og på ny falt tilbake i passivitet."

Folka bak denne såkarte "private pinsekonferansen" har i praksis vist at de er mot utviklinga av masselina for å gro røtter i massene. De er mot studier i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. De er mot at kampen for det revolusjonære partiet utvikles på basis av arbeidet på grunnplanet.

De bestreber seg istedet for å opprette et norsk Vs-parti, noe de av opportunistiske grunner søker å skjule bak borgerlig vrøvl om "ulike organisatoriske behov".

Flertallet av arbeids- og studiegruppene gjennomskua da også dette forsøket og tok avstand fra den private konferansen. Dette resulterte i at ei lita gruppe enkeltpersoner, uten særlig organisatorisk basis, samla seg og starta "marxistiske arbeidsgrupper". Det blei oppretta en sentral i Oslo med Jc n og Ko n bāant de valgte.

I vedtektene heter det at man skal "delta i studiet av "marxismens klassikere", ikke marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Men ved å stille seg yttafor det enhetlige grunnlaget for å utvikle en basis for et marxistisk-leninistisk parti, har MAG skilt seg ut som ei lita VS-sekt. Ikke minst gruppas organisatoriske basis viser dette. MAG har ingen oppslutning. Gruppa er et hode uten kropp, som har stilt deg på ei line sm tilhører fortida.

På den andre sida fortsetter kampen for et revolusjonært klassekampparti gjennom studie- og arbeidsgruppenes virksomhet - gjennom kampen mellom marxist-leninister og revisjonister/reformister i andre organisasjoner innen arbeiderbevegelsen, gjennom den stadig voksende klassebevisstheten blant norske arbeidsfolk og ikke minst gjennom SUFs utvikling til et skikkelig kommunistisk ungdomsforbund.

BOIKOTT HØSTENS STORTINGSVALG!UTTALELSE FRA SENTRALSTYRET.Stortinget - et redskap for den herskende kapitalistklassen.

Statens og dens organer tjener og har alltid tjent den herskende klassen i samfunnet. Etter hvert som en ny klasse vokser fram og tar makta fra den gamle herskende klassen, oppretter den sine egne, nye organer for å kunne utøve sin makt.

I det forrige århundre reiste det nasjonale borgerskapet seg i kamp mot embetsmannsklassen og utenlandsk kongemakt. Det viktigste organet for borgerskapet i denne kampen var Stortinget, det ble oppretta av og for borgerskapet. Da Johan Sverdrup uttalte "All makt i denne sal", innebar det krav om all makt til én bestemt klasse, den framvoksende og mektigste klasse på det daværende tidspunkt: Borgerskapet.

Kapitalismen utviklet seg, og med den vokste det fram en ny klasse som etter hvert truet borgerskapet: Arbeiderklassen. Igjen var Stortinget borgerskapets viktigste redskap, nå for å beholde sin makt, for å kue og holde nede arbeiderklassen. Lenge var Stortingets klassefunksjoan helt åpenbar: Bare folk med en viss formue hadde stemmerett. I dag er Stortingets funksjon noe annerledes. Parlamentarismen, allmenn stemmerett og frie, hømmelige valg skal tjene som "bevis" på at det fullkomne demokrati er innført.

Men klasser er det fortsatt, og klassemotsetningene blir stadig mer skjerp. Utbyttinga av arbeidsfolk er forholdsvis hardere enn noen gang før, og de mest raffinerte og vitenskapelig utspekulerte metoder tas stadig i bruk for å gjøre den enda hardere. For å skjule denne undertrykkelsen, for å gi det brede lag av folket illusjoner om innflytelse og bestemmelse i styringa av samfunnet, er det nettopp Stortinget tjener en viktig funksjon. Arbeidsfolk får hvert 4. år delta i valg. Men hva betyr egentlig dette? Ikke annet enn at en får være med på å peke ut representanter til et statsorgan som har til oppgave å legitimere den herskende klasses undertrykkelsespolitikk. Statlige tiltak blir fastlagt og vedtatt i organer og komitéer der talsmenn for storkapitalen sitter sammen med statsbyråkrater og får sakene avgjort slik som de vil. Etterpå kommer regjeringa og til slutt Stortinget og strør sand på avgjørelsen som for lengst er gjort.

Kan da arbeiderklassen aldri vinne makta gjennom en parlamentarisk forsamling? All historisk erfaring har vist at i samme øyeblikk dette kan tenkes å skje, kaster borgerskapet den liberale maska og alle "demokratiske" uthengsskilt, setter parlamentet ut av funksjon og tvinger arbeiderne på plass med rein militær makt. Et tydelig eksempel på dette er Hellas 1967. Parlamentariske forsamlinger er aldri oppretta for å tjene arbeiderklassen i dens kamp, og er derfor ikke utforma slik at de kan bli tjenlige redskaper i denne kampen.

Sosialdemokratiets rolle

Det som først og fremst hindrer arbeiderklassen fra å vinne seier, er den borgerlige innslytelsen i arbeiderbevegelsen. Både Arbeiderpartiet, SF og høyrefløyen i NKP prøver i dag å innbille arbeiderklassen at sosialismen kan oppnås gjennom stortingsvedtak, ved fredelig og parlamentarisk overgang. Denne illusjonen blir spredd av ledere som ikke er interessert i sosialisme og arbeidermakt, men som gjerne vil være med i "det politiske liv" og berike seg sjøl gjennom feite stillinger i statsapparatet.

Historia har vist at borgerskapet aldri gir fra seg makta frivillig, uansett om flertallet har krevd det. Tiltakende militarisering og det "opprørspolitiet" som nå er under oppbygging sammen med lover og forbud retta mot arbeidsfolk, studenter og skoleelever, viser at den herskende klassen nå som før er innstil på å bruke fascistiske metoder for å slå ned klassekampen. Derfor er propagandaen om "fredelig og parlamentarisk overgang" et svik, det er borgerlig propaganda som skal tvinge arbeiderklassen til ro.

Aller tydeligst kommer dette sviket fram i høyre-sosialdemokratiet DNA. I 20 år - fra krigen og fram til 1965 - satt et såkalt arbeiderparti med flertallet i Stortinget og hadde regjeringsmakta. Arbeidsfolk vet hvor mye sosialisme det ble av dette. Monopolkapitalen styrket sin stilling i denne perioden mer enn noen gang før. Samtidig ble arbeidsfolk kneblet gjennom tvungen lønnsnemnd, vidtgående samarbeidsavtaler mellom LO og NAF bl.a. om tidsstudier og rasjonalisering, hard prisstigning, arbeiderfiendtlig indirekte beskatning, elendige tariffoppgjør. Arbeiderpartiets eneste målsetting nå er å overta regjeringsmakta på nytt, overta administrasjonen av den borgerlige utbytterstaten.

Også SF er et reint parlamentarisk, reformistisk parti, dets prinsipp-program viser dette med all tydelighet. Det har aldri sjølstendig makta å ta ei klar linje i de viktigste sakene som abgår arbeidsfolks konkrete problemer, det være seg lønnsnemnd, økt indirekte beskatning, tidsstudier og rasjonalisering osv. Allerede fra starten av ble SF av ledende menn innafor partiet sett på som en "bremsekloss" på Arbeiderparti-vogna i dets ville kjøring mot høyre. Da høyrefløya i SF kasta ut de venstreorienterte i partiet på landsmøtet i februar, ble det helt klart at partiet ikke er noe annet enn et ynkelig haleheng til sosialdemokratiet.

NKP er i dag dominert av en revisjonistisk ledelse. Partiet kontrolleres av ei høyrefløy som tar avstand fra og sjikanerer arbeiderklassens revolusjonære teori slik den er utvikla i vår tid av Mao Tsetung. Også dette partiet havner i opportunistisk reformisme så lenge det ledes av personer som ikke lenger ser proletariatets diktatur som ei nødvendig forutsetning for for å nå fram til det klasseløse samfunnet, men mer og mer snakker om sannsynligheten for en fredelig overgang til sosialismen.

Innafor NKP finnes det kamerater som kjemper tappert mot den revisjonistiske høyrefløya i partiet. Det er imidlertid en stor feil å tro at den revolusjonære fløya i NKP vil bli styrka ved at en stemmer på dette partiet, tvert imot. Noen progressive kandidater er stilt opp på NKP's stortingslister, men disse kan bare tjene som uthengsskilt for å føre revolusjonære kamerater bak lyset. Det er den revisjonistiske fløya som har ledelsen i partiet og enhver framgang vil bli tatt til inntekt for den og brukt av den. Så lenge partiet ikke står på et enhetlig revolusjonært grunnlag, er det et fullstendig feilgrep av revolusjonære kamerater, såvel i som utafor NKP, å støtte dette partiet ved valget.

De drøftinger som har funnet sted mellom folk fra sentralstyrene i SF og NKP viser også at det er liten forskjell på disse partiene. De forsøker begge å manipulere velgerne ved å drive kjøp og salg med kandidater og stemmer. Dette er ikke annet enn et fortvilt forsøk på å få i stand ei samling av de opportunistiske krefter i arbeiderbevegelsen.

Arbeiderklassen må sjøl ta makta.

Arbeiderklassen må sjøl ta makta, og for å kunne gjøre det, må den være forberedt på å bruke de midler som blir nødvendige, fredelige som ufredelige. Den revolusjonære arbeiderbevegelsen avviser derfor

den "parlamentariske vegen til sosialismen". Dette betyr imidlertid ikke at det tas avstand fra ethvert arbeid i parlamentariske forsamlinger. Slikt arbeid er det riktig å delta i dersom det kan bidra til å avsløre det parlamentariske system og statens klassekarakter, skape innsikt i klassemotsetningene og klassekampen og spre opplysning om arbeidermakt og sosialisme.

Fram for det revolusjonære partiet!

Arbeiderklassen er i dag den framvoksende, den potensielt mektigste klassen. Men for at den skal kunne utøve denne makta, avskaffe borgerskapets diktatur og opprette sin egen stat med sine egne organer under proletariatets herredømme, må det bygges et revolusjonært parti som kan lede og samordne kampen. Først når dette partiet er bygd kan det bli mulig å delta i stortingsvalg og drive revolusjonært arbeid i Stortinget.

Det revolusjonære partiet kan ikke manipuleres fram med lure listekombinasjoner eller konspiratoriske valgopplegg. Det kan bare bygges fra grunnen av. SUF's sentralstyre avviser derfor alle forsøk på å manipulere med velgerne og konspirere over hodet på arbeidsfolk.

BOIKOTT HØSTENS STORTINGSVALG!

ARBEIDERKLASSEN TRENGER ET REVOLUSJONÆRT PARTI

FRAM FOR DET MARXIST-LENINISTISKE PARTIET!

Vedtaket om valgboikott ble fattet i sentralstyret etter at det hadde vært avholdt distriktskonferanser i 16 av landets 20 fylker. På samtlige konferanser var det full enighet om den linja som seinere blei sammenfatta i en uttalelse fra sentralstyret og deretter sendt ut til laga. I mellomtida blei spørsmålet også diskutert på distriktskonferanse i Trondheim hvor det møtte representanter fra hele distriktet (Nord- og Sør-Trøndelag) samt på lagsmøter i Oslo og Akershus, og hvor den samme sterke enhet ble oppnådd på grunnlag av kritikk og diskusjon. Nedenfor følger gjengitt samtlige vedtak som sentralstyret har mottatt i denne saka.

FYLKESSEMINARET FOR HEDMARK/OPPLAND SUF, 25-26 MAI-69 FATTET ENSTEMMIG FØLGENDE RESOLUSJON:

"Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teori, og som er av marxist-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de breie folkemasser i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier" (Kamerat Mao Tse-tung).

Vi har idag ikke noe revolusjonært marxist-leninistisk parti i Norge, og det er SUF's oppgave sammen med andre marxist-leninister å skape et slikt parti. For å mestre denne oppgaven, er det nødvendig å opptre enhetlig og slagkraftig.

Kampen for dette partiet, innebærer også å bekjempe og avsløre opportunistene av alle slag, som i realiteten er kapitalens lakeier. Disse må kritiseres og avsløres overalt hvor de prøver å vinne innflytelse. Dette gjelder sjølsagt også ved årets stortingsvalg. Vi ser i dag hvordan opportunistene i SF og NKP prøver å gjøre hestehandel for om mulig å styrke sin posisjon. Dette har tydelig, nok en gang, avslørt revisjonistlederne i NKP som et udugelig redskap for arbeiderklassens kamp.

Ærlige revolusjonære må ikke la seg lure til å tru at "pene navn på lista" kan styrke den revolusjonære rærsla. Støtte til slike lister er ikke annet enn støtte til vedkommende parti.

SUF's oppgave i forbindelse med valget må også her være å avsløre for det arbeidende folk at disse umulig kan være et skikkelig redskap for deres kamp for et sosialistisk Norge. SUF, sentralt, bør derfor utarbeide klare retnings-

- 13 -

linjer for en effektiv valgboikott. Dette er en del av vår kamp for å avsløre eller som kamerat Stalin sier: "å nagle opportunistene til skampelen".

Kamerater! TIL KAMP MOT OPPORTUNISMEN!

PÅ DISTRIKTSKONFERANSEN I BERGEN/HORDALAND BLE FØLGENDE VEDTATT:

Seminarot i Bergen/Hordaland SUF 24, 25, og 26. mai -69 ser at dei nåverande revisjonistiske og reformistiske partia på venstresida med sin teori og praksis har vist at dei er ute av stand til å løysa norske arbeidsfolk sine problem. Å roysta på desse partia ved stortingsvalet til hausten er difor å kasta bort trøysta si. Vi vil derfor oppmoda til boikott av valet.

I samband med ein slik valboikott er det viktig at det blir sendt ut brosjyrer som grundig viser kvifor ei slik handling er riktig.

REPRESENTANTER FØR SUF-LAG I NORDLAND HAR PÅ DISTRIKTSKONFERANSE I BODØ 24. OG 25. MAI FATTET FØLGENDE VEDTAK: OM HØSTENS STORTINGSVALG:

- 1) Vi anerkjenner Stortinget som en egnet talerstol for å spre våre synspunkter.
- 2) Men den som skal bruke denne talerstolen må være en skikkelig skolert kader, knyttet til et marxistisk-leninistisk arbeiderparti - organisert, ettor den demokratiske sentralismens prinsipp og med proletariatets diktatur som målsetting.
- 3) Noe slikt parti finnes ikke i Norge i dag. Heller ikke er det av noe parti nominert folk som er villige til å stå fram som marxist-leninister og dermed ta brudd med sitt moderparti.

KONKLUSJON:

I erkjennelse av at et marxistisk-leninistisk arbeiderparti ikke finnes og må bygges opp fra grunnarv, framstår høstens valg som uinteressant og vi vil oppfordre forbundets medlemmer til å boikotte eller stemme blankt ved valget.

Vi vil oppfordre forbundets medlemmer til å prioritere arbeidet med studiene og arbeidet på grunnplanet sammen med andre progressive krefter med det marxistisk-leninistiske arbeiderpartiet som mål.

FRA TEISEN SUF.

Teisen SUF har diskutert holdninga til stortingsvalget, og gitt sin fulle støtte til sentralstyrets linje. Kameratene kom fram til at det kan være en verdifull anledning til å kjøre ut en generell anti-parlamentarisk propaganda i distriktet, der man kan ta opp slike spørsmål som moms, Nato, Vietnam, klassesamarbeidspolitikken, mangelen på demokrati i LO, det proletariske partiets rolle, osv.

Det kom også opp forslag om å arrangere stands utafor valglokaler i distriktet på valgdagen, med salg av KLASSEKAMPEN og UNGSOSIALISTEN, pengeinnsamling, diskusjoner osv.

GJØVIK SUF FATTET FØLGENDE ENSSTEMMIGE VEDTAK PÅ MEDLEMSMØTE LØRDAG 31. MAI:

Gjøvik SUF slutter seg til resolusjonen fra seminarot på Rasta 24. - 26. mai. Videre vil vi henstille til Sentralstyret å trykke opp brosjyrer som tar avstand fra parlamentarismen på samme måte som Kfml i Sverige. Disse brosjyrene må SUF'erne dele ut over hele landet i forbindelse med valget.

- 14 -

GRORUD SUF OM SUF'S STILLING VED STORTINGSVALGET 1969:

Intet parti bør støttes, enkeltkandidater på 1.plass kan støttes dersom de oppfyller følgende minstekrav: Er erklærte marxist-leninister, står på SUF's skolepolitiske linje, mot tidsstudier, rasjonalisering og LO-pampenes klassebevissthetspolitik, og til sist en klar stilling til parlamentarisk arbeid slik at de bare vil bruke stortinget som en talerstol.

Ellers bør vi stemme blankt dersom dette blir registrert ved oppstilling. Hvis ikke hjemmesitting. Spesielt i Oslo bør NKP ikke støttes.

ZZZZZZZZZZZZZZZZ

XXXX

ZZZZZZZZZZZZZZZZ

"Den store proletariske kulturrevolusjonen er den bredeste og den mest dypttrengende bevegelse for partikonsolidering i vårt partis historie. Partiorganisasjonene på forskjellige trinn og de brede masser av kommunister har opplevd den akutte kampen mellom de to linjene, gjennomgått prøven i den omfattende klassekampen og er blitt gransket av de revolusjonære massene både i og utenfor partiet. På dette vis har partimedlemmene og kadrene sett verden i øynene, trosset stormen og høynet sin klassebevissthet og sin bevissthet om de to linjene. Denne store revolusjonen forteller oss at under proletariatets diktatur må vi undervise partimedlemsmassene om klasser, klassekamp, om kampen mellom de to linjene og om å fortsette revolusjonen. Vi må bekjempe revisjonismen både i og utenfor partiet, rense partiet for renegater, fiendeagenter og andre elementer som representerer utbytterklassens interesser, og ta inn i partiet de virkelige framskredne elementer i proletariatet som er blitt prøvet i den store stormen. Vi må anstrenge oss for å sikre at ledelsen av partiorganisasjonen på alle trinn virkelig ligger i hendene på marxister. Vi må sørge for at partimedlemmene virkelig forbinder teori med praksis, er knyttet med faste bånd til massene og dristig over kritikk og selvkritikk. Vi må sørge for at partimedlemmene alltid holder seg til stilen som går ut på at de er beskjedne, forsiktige og fri for hovmot og ubesindighet, og til stilen med iherdig kamp og enkelt levevis. Bare på denne måten vil partiet bli i stand til å lede proletariatet og de revolusjonære massene fram til fullføring av den sosialistiske revolusjonen.

Formann Mao lærer oss:

"HISTORISKE ERFARINGER FORTJENER OPPMERKSOMHET. LINJE OG SYN MÅ SNAKKE OM TIL STADIGHET OG GANG PÅ GANG. DET VIL IKKE FØRE FRAM Å SNAKKE OM DEM MED BARE NOEN FÅ FOLK, DE MÅ GJØRES KJENT FOR ALLE DE REVOLUSJONÆRE MASSENE."

Lin Piao: "Om en samvittighetsfull gjennomføring av oppgavene for kamp-kritikk-omdanningen."

- 15 -

ARBEIDET MED ØKONOMIEN MÅ VIES MER OPPMERKSOMHET !

På grunn av at mange lag enda ikke har tatt noe fast grep om økonomien, bringer vi utdrag av en tidligere Suf-bulletin. Dette for å få igang en skikkelig diskusjon på lagsmøtene om dette spørsmål. Mange lag står i gjeld til sentralstyret, dette må forandres!

"Vi går inn for å stole på egen innstats. Vi håper på hjelp utenfra, men vi forlitter oss ikke på den. Vi støtter oss på våre egne bestrebelser, på hele vår armers og hele vårt folks skapende krefter."

MAO TSETUNG.

"V i må lære å mestre økonomisk arbeid."

Hensikten med denne bulletin er å skape diskusjon om økonomien i alle lag. Denne diskusjonen må føre til bedre praksis i dette spørsmålet. En bedre praksis i denne saka vil styrke økonomien, og dermed bedre grunnlaget for nye revolusjonære framstøt i arbeiderklassens tjeneste.

SUF har tidligere hatt en relativt god økonomi. SUF'S politiske virksomhet var i stor utstrekning basert på midler fra staten., via SOR. Dette har selvfølgelig hatt sine konsekvenser.

Vi har kunnet "orme" til oss lettkjøpte seire med minimal kamp. Dette har ført til at det er blitt utvikla engod del feilaktige holdninger.

a) Prosjektmakerier hvor en lar fantasien løpe helt av med og hengir seg til en småborgerlig drømmeverden - hvor en vinner store seire uten strevsom kamp og seig innsats. Dette er en feilaktig tenkemåte som er helt fjern fra den norske arbeider og hans daglige kamp.

b) Helt uten vilje til å kjempe på dette området. Dette la også grunnlag for en småborgerlig liberalisme som vi enda kan møte hos enkelte kamerater. De er blitt helt avhengige av hjelp utenfra og ser ikke andre alternativer. I en økonomisk krisetid sier de: "Vi skal hjelpe til når vi får SOR-penger, vi kommer snart." I stedet for å forstå hvor farlig en slik holdning er, løper de fortvila rundt og roper på SOR-penger. Kamerater! Slike holdninger må avvises. En revolusjonær organisasjon kan ikke satse hele sin politikk på økonomisk bistand utenfra, da ville vi bli lette å knekke.

SUF har gjennomgått en utvikling til en revolusjonær klassekamporganisasjon. Dette har ikke bare vist seg i politikken til SUF, men er blitt avspeilt i SUF's praksis. Vi er inne i en ekspansjonstid på flere felter samtidig.

1) Samtidig som SUF blir mer og mer omskapt til et redskap for arbeiderklassen, gir dette seg uttrykk i at SUF forbedrer sin politikk og utvikler en politikk på stadig flere felter. Dette gir seg utslag i et økende antall bulletiner som belyser fra arbeiderklassens standpunkt stadig fler emner. Marxist-leninistene opp-trapper skoleringa på stadig fler felter.

2) SUF's organisasjonsform - demokratisk sentralisme - betinger et stadig økende antall reiser, konferanser og stadig hyppigere og bedre kontakt mellom medlemmene og ledelsen via brev, telefon og liknende. Dette er nødvendige betingelser for at den demokratiske sentralismen skal kunne fungere skikkelig. Også denne siden av saken trenger et skikkelig økonomisk fundament.

- 16 -

3) I samsvar med en stadig mer revolusjonær praksis legger vi grunnlaget for en mer effektiv klassekamp-politikk. Vi frigjør oss fra avhengighet av andre på stadig flere områder - vi tar ingen sjanser - vi trykker arbeiderklassens synspunkter med egne krefter. På dette området er vi inne i en kraftig ekspansjonsperiode. Også denne sida av saka må ha et økonomisk fundament.

4) I samsvar med masselinja, søker vi ut til massene for å tjene dem og lære av dem. Dette gjør vi på stadig flere måter. Vi utgir løpesedler og presseorganer for å bedre kontakten med folket på flere områder. Ekspansjonen på dette feltet vil måtte komme til å akselerere. Også denne siden av vår praksis må ha et økonomisk fundament.

Samtidig som SUF legger om politikken i klart revolusjonær retning, må vi være fullt klar over at motstanderen, kapitalistklassen og dens statsapparat ikke rolig vil sitte med hendene i fanget. De vil etter hvert ta i bruk stadig sterkere midler for å knekke oss. Innføringen av skatt på studielederlønn må ses i dette perspektiv. Altså for å summere opp denne sida av saka: på lengere sikt vil undertrykkerapparatet, staten, ta i bruk stadig sterkere og villere midler for å forsøke å knekke arbeiderklassens fortropp. Gamle såkalte demokratiske rettigheter, ytringsfrihet, organisasjonsfrihet o.l. vil ikke stå i veien for utbytterne når de kjemper for sin eksistens. Derfor vil statlig støtte på lengre sikt forsvinne. Dette må vi ha fullstendig klart for oss og legge opp vår politikk deretter.

Hva må vårt svar på dette være? I samsvar med vår analyse av det norske klassesamfunnet, i erkjennelse av at herskerklassen ikke skyr noe midler for å forsøke å knekke folkeflertallet, må vi omstille oss til en politikk om å stole på egne krefter. Vi må lære å stå på egne bein! Denne praksis må utvikles nå, sjøl om vi på kortere sikt kan regne med "statspenger". En annen politikk ville være fullstendig answersløs og gjøre oss fullstendig ufarlige for herskerklassen.

Vi må stole på egne krefter. Vi må ha kontinuerlige økonomiske aksjoner for å legge et grunnlag for politikken. For det første er dette en helt korrekt politikk som er bygd på norsk røyndom. For det annet er det en politikk som vil bedre arbeidsstilen og fjerne feilaktige politiske idéer om lettkjøpte seire. Og endelig vil dette knytte oss enda nærmere til klassekamporganisasjonen og denne nærmere kontakt med arbeiderklassen. Arbeiderklassen er nemlig helt fremmed for tanken om lettkjøpte seire.

Hvordan kan dette gjøres konkret? Her ville det være fint om - laga kunne skrive inn sine forslag og erfaringer til Bolsjevik. Foruten å ta inngangspenger, mineralvannssalg o.l. på lagsmøtene for å dekke drifta med slike midler, kan laga påta seg kollektive arbeidsoppgaver. Ta på seg ei avisrute på deling, utføre annet arbeid som snømåking, høsting og blodgiving. Alle SUF'ere bør bli blodgivere. Send penger til SUF hver lønnsdag: SUF, Boks 6159, Etterstad, Oslo 6, postgiro 20 06 15. Spørsmålet om sosialisme i Norge er i høy grad avhengig av hvordan vi grøier å handtere dette alvorlige økonomiske og politiske spørsmålet!

Bernt Kr
kasserer

AVSLUTNINGSLISTE "GI EN DAG".

Overført fra forrige nr.	10 279,95
Pål St , sentralstyret.....	40,-
Harald M. , sentralstyret.....	50,-
Harald D. L., sentralstyret.....	50,-
May-Britt R. , sentralstyret.....	30,-
Svein M. , sentralstyret.....	35,-
Sverre Kr , sentralstyret.....	50,-
Er I. Groruddalen SUF.....	50,-
Ol .n, "	50,-
Pr " "	100,-
He " "	40,-
Tom Ed. , SUF-stud.....	130,-
Arvid Aage S' "	50,-
Eldar M. "	20,-
Tor Stian F- " (falt ut av forrige oversikt)....	150,-
Astor L , Tveita/Haugerud SUF.....	50,-
Per H. " "	50,-
MAAG og K.P., Ytre Vost SUF.....	50,-
Frode H. n, Høybråten/Furuseth SUF.....	50,-
Kamerater i Trondheim SUF.....	150,-
Oddbjørn C. , Trondheim.....	25,-
Tom S. , Grofseth/Sinsen SUF.....	50,-
Sigmund A. , Lillestrøm.....	300,-
Vigdis M. "	50,-
Erik Er .n.....	15,-
Tilsammen	11914,95

Vi takker igjen for alle bidrag og håper at flere vil gjøre det til en vane å sende penger til SUF, boks 6159, Etterstad, Oslo 6. Postgiro 200615. Klassokampen i Norge er nemlig avhengig av slike bidrag kamerater!

Når det gjelder utfordreraksjonen som er stoppet og aksjon Composer ("36000") henviser jeg til skriv til alle lag som vel er behandlet på lagsmøtene. (Se brev av 7. mai 1969). Inntil den blei stoppa, innbrakte utfordreraksjonen kr. 1591,10. Sentralstyret minner igjen at alle lag må sende inn kontingent-penger til sentralstyret - kr. 5,- pr. medlem.

Bernt K.

FORTSETTELSE FRA SIDE 9:

"Når marxister skal analysere et eller annet spørsmål, må de evne å se ikke bare en del av spørsmålet, men spørsmålet i hele dets omfang. Frosken i brønnen sier: "Himmelen er ikke større enn brønnåpningen". Det er ikke rett, for himmelen er jo ikke bare like stor som brønnåpningen. Hadde frosken derimot sagt at "en del av himmelen er like stor som brønnåpningen", da ville den ha rett, for det ville være i samsvar med kjennsgjerningene". (Mao Tsetung i: Om taktikken i kampen mot den japanske imperialismen).

Sverre K

SUFs TEATERGRUPPE

Skal vi vinne seier over fienden, må vi i første rekke støtte oss på arméen som har krigsvåpnene. Men krigsarméen alene duger ikke - vi må også ha en kulturarmé, og en slik armé er absolutt nødvendig skal vi kunne slutte rekkene sammen og vinne seier over fienden.

Mao Tsetung

Det er gått snart 1½ år siden SUFs teatergruppe oppsto, og gruppa er blitt både kjent og kjær i vide kretser, mens visse mindre kretser ser på den med frykt og hat i blikket. Gruppa har hele tiden utviklet seg gjennom metoden med kritikk og selvkritikk, gått stadig fram, lært av både gode og dårlige erfaringer og høstet stadig nye seire. Finn Gustavsen (SF) brukte ett av teatergruppas stykker (som han ikke hadde våget se!) som argument i hetsen før splittelsen i februar. Et halvt år før prøvde han å overse oss. Et halvt år etter spilte vi på ABC-scenen i Oslo og fikk god mottakelse.

Kamerater i Bergen - og kanskje også andre steder - har tatt opp tanken om å ta til med teaterarbeid. Det kan derfor være på tide å ta opp teatergruppas utvikling og erfaringer til grundig behandling for at andre kan lære av den virksomhet vi har drevet.

I. H I S T O R I K K

Teaterarbeidet i SUF starta som et vanlig amatørteater innenfor det daværende Bryn/Hellerud SUF våren 1967. Man satset på et vanlig ferdigskrevet teaterstykke, uten direkte forbindelse med den politiske virkelighet, den politiske kampen som lagsmedlemmene sto midt oppe i. Dermed klarte ikke teatergruppas medlemmer å forbinde stykket med resten av den politiske praksis de drev, klarte ikke å se noe poeng i å spille stykket, mistet etterhvert interessen, og la ikke det nødvendige arbeid i innøvinga. Stykket ble heller aldri oppført. Som et resultat av at man ikke hadde noen klar politisk målsetning og noen klar politisk linje for arbeidet med teatergruppa, kom hele aktiviteten inn i en bakevje og ble stående stille.

Utpå vinteren 1968 var klassekampen betraktelig skjerpet innenfor "rørsla" - dvs. SUF-SF. Bryn/Hellerud hadde alltid vært et radikalt lag, og flertallet av lagets medlemmer regnet seg på dette tidspunkt som marxist-leninister og tilhengere av Mao Tsetungs tenkning. I forbindelse med lagets kritikk av SFledelsens politikk var det noen kamerater som innså hvor godt dette stoffet egnet seg for revy - de skrev etpar sketsjer der de holdt det selvmotsigende i de forskjellige SFledernes sosialdemokratiske svada fram og blottstilte Evensmos, Resis, Løfsnes' og Gustavsens reaksjonære og arbeiderfiendtlige politikk. Dette ga støtet til en diskusjon i laget om teater som politisk virkemiddel - man kom fram til endel prinsipper for teaterarbeid som har vist seg riktige gjennom seinere praksis.

Diskusjonen ga seg konkret utslag i at man ble enige om å oppføre en sketsj på et nær forestående SUF-SFmøte om Orientering. Sketsjen omfatta mesteparten av det som var skrevet på forhånd, og litt nytt ble tilføyd. Kameratene laget også endel sanger, på melodi av kjente barneviser - "Sirkus SF-visa" skriver seg fra dette stykket. Det heide var temmelig primitivt og upretensiøst lagt opp, med svært kort tid til innøving, så godt som ingen krav til det formelle - skuespillerne hadde plakater som viste hvem de forestilte - osv. Tross dette hadde

stykket en ubetinget suksess. De progressive i salen moret seg godt, Gustavsen ble påtruffet spyttende og fresende på toalettet, der han hadde søkt ly, og Evensmo tok ordet til første debattinnlegg, og sa: "Dere som lager sketsjer, dere skal huske på.....osv."

Med dette var den riktige linja slått fast: teatergruppas stykker skulle ta utgangspunkt i konkrete, politiske saker, underordnes og gjøres til en del av hele den politiske kampen, brukes til et instrument til å klarlegge og løse motsigelsene.

Utover sommeren raste kampen mellom parlamentarister og revolusjonære videre, både innen SF og SUF. Den viktigste slagplassen innen SUF var naturlig nok sommerleiren. Teatergruppa ble enig om å lage et stykke som tok utgangspunkt i debattene på leiren. Naturlig nok måtte man begrense seg til de første emnene: faglig politikk, skolepolitikk, osv. Gruppa la også vekt på å avsløre Berge Furre og Kjell B. 1, som var til stede på leiren, der særlig B. gjorde hva han kunne for å splitte SUF og ødelegge forbundets enhet. Stykket ble framført siste kvelden, og gjorde dundrende suksess, trass i at man fortsatt satset lite på det formelle, hadde plakater med navn osv, og trass i at gruppa langt fra hadde hatt god tid til å øve.

Gruppa var ikke lenger en Bryn/Hellerud-gruppe, og etter sommerleiren ble det gjort forsøk på å organisere gruppa litt fastere på Oslo/Akershusplan.

Tredje stykke som ble framført, var det som ble vist for delegatene på SUFs V landsmøte. Her tok man opp viktige spørsmål i organisasjonen, som demokratisk sentralisme, gjorde narr av SFledernes ultrademokrati og deres syn på "blodmaoistene" innen SUF. Teatergruppa tok nå også for første gang opp spørsmål som det var full enighet om innad i organisasjonen, og spilte på motsigelser som gikk tildels langt utafor SUF: Tsjekkoslovakiaspørsmålet, samarbeidet USA/Sovjet, idrettsfascistenes boikott overfor Øst-Europa, osv.

Vedtakene på SUFs V landsmøte fikk antisosialistene i SFledelsen til å gå fullstendig amok. Ettersom SUF nå var en enhetlig organisasjon som sto temmelig fast på linja, sto kampen nå om de menige SFmedlemmene. Det var om å gjøre å blottstille SFlederne for flest mulig menige SFere. Teatergruppa hadde flere ganger tidligere behandlet SFlederne i småsketsjer. Nå laget kameratene et helt skuespill med en klar og samlende handling, om SFs historie: "Det tredje standpunkts vekst og fall." Stykket ble framført på et fellesmøte SUF-SF i Oslo, der salen var full av SUFere, og bare få SFere våget å vise seg.

Dette var første gang vi laget et stykke med enhetlig handling. Det besto stort sett av sitater fra SFpublikasjoner, Orientering, osv. Etterat stykket var spilt, samlet teatergruppa inn kritikken, og tok opp både det tekniske arbeidet og den politiske linja til bred debatt.

Resultatene av denne debatten begynte å vise seg allerede i neste stykke: Vietnamstykket som teatergruppa framførte den 20. desember på et åpent møte i solkom-regi. Dette stykket hadde også en enhetlig handling: det viste utviklinga av krigen i Vietnam og sammenhengen med utviklinga av opinionen her i NORGE. Før framføringa ble stykket vist for solkom og sentrale SUF-kadre - noe som førte til at endel viktige feil ble unngått. Stykket var også desidert teatergruppas største suksess, og vakte begeistring langt utenfor SUFkretser.

Til Oslo/Akershus SUFs julefest ble teatergruppa oppfordret til å framføre et potpourri over de beste tingene fra de stykkene vi

hadde lagd til da. Til innøving hadde vi bare to-tre dager. Endel stoff ble av politiske grunner også forandret, og noe tilføyd. Men denne framføringa ble langt fra noen suksess på linje med tidligere opptredender. Dette skyldtes dels at vi rev ting ut av sammenhengen, dels at stykket var dårlig innøvd, dels at vi ikke hadde diskutert det politiske innholdet grundig nok.

Alle disse feilene ble grundig diskutert på møte i teatergruppa i januar. Medlemmene ble enige om å videreutvikle den linja vi hadde slått inn på med Vietnam-stykket: å bruke teaterformen til å drive ekstern propaganda. Emnevalget falt naturlig nok på faglig politikk. Vi ble enige om å lage et stykke om rasjonalisering, faglig demokrati og streikerett, til 1. MAI, med hovedfront mot sosialdemokratiets klassesamarbeidspolitik. *Stykket ble laget som et resultat av langvarige, grundige og dyptpløyende diskusjoner. Replikkene ble utarbeidet ved at en gruppe medlemmer - litt varierende fra gang til gang - utarbeidet teksten på grunnlag av grundige diskusjoner i teatergruppa, teksten ble så diskutert, forandra, diskutert, til hele stykket var klart. Hele tida fram til framførelsen diskuterte vi hver replikk, hver bevegelse, forandret alt som vi mente ikke tjente den politiske hensikten. SUFs sentralstyre og faglige utvalg ble invitert for å se på prøver, og feil ble rettet på grunnlag av deres kritikk. Etter 1. Mai, da stykket ble spilt på et åpent møte og gjorde voldsom suksess, ble kritikken systematisk samlet, diskutert, stykket ble endret på endel punkter og etpar roller byttet om. Den 13. mai ble stykket spilt igjen i ABC-teatret i Oslo, og kritikken samlet inn på diskusjonsmøte etter forestillingen. Stykket vil bli spilt på SUFs sommerleir, med de endringer som vi nå veit er nødvendige, og til høsten for fagorganiserte i Oslo-området, for Studentersamfundet i Bergen og der vi ellers slipper til. Som en liten, men ikke dessto mindre viktig del av hele revolusjonsmaskineriet kommer teatergruppa til å ha dette stykket på spilleplanen så lenge det er aktuelt, selv om vi også går i gang med nye oppgaver.

* stykkets tittel: LOs styrke - din trygghet og framtid

II. GENERELLE PRINSIPPER FOR TEATERARBEIDET

I verden i dag er enhver kultur og følgelig også litteraturen og kunsten klassebundet og følger en bestemt politisk linje. En kunst for kunstens skyld, en kunst som står over klassene, en kunst som utvikler seg hinsides politikken eller uavhengig av den, fins det i virkeligheten ikke. Den proletariske litteraturen og kunsten er en del av proletariatets hele revolusjonære sak, eller som Lenin sa, et lite hjul og en liten skrue i hele revolusjonsmaskineriet.

Mao Tsetung

Teaterarbeidet er en del av propagandafronten, viktigere jo lenger ut den når. Hvilken funksjon teaterarbeidet har, har kommet klart fram ved endel av oppførelsene. Etter den siste sa et ledende kader: "Nå skjønner jeg mye bedre hvorfor vi holder på med det vi jobber med, hvorfor vi gjør det vi gjør." Teatergruppas funksjon er nettopp å vise klart og anskuelig det tusen ord sier, på en måte som gir kjøtt og blod til ordene. Innad i organisasjonen virker teatergruppa skolerende, trekker problemene opp med klare, tydelige streker, viser i

"praksis" - dvs. i handling hva som er riktig og hva som er galt, befester kadrenes ideologiske standpunkt. Utad viser gruppa klart og greit i handling hvorfor forbundets politikk er riktig, sveiser folk sammen om en riktig politisk linje, holder klart fram hva som er riktig politikk. Teatergruppa kan med ett stykke avsløre ormer og banditter klarere og bedre enn tusenvis av ord, og klarere enn timelange taler vise hvorfor en politikk er riktig og en annen feilaktig.

Derfor er det viktig hele tida å sørge for at alt teatergruppa gjør er underordnet forbundets politikk. At teatergruppa ikke blir et sted der kulturradikalere kan dyrke sine borgerlige idéer og klekke ut fikse eksperimenter. Hele teatergruppas virksomhet må være en del av hele forbundets politikk, "et lite hjul og en liten skrue i hele revolusjonsmaskineriet." Alle borgerlige idéer om en kunst som er "fri" og "uavhengig", dvs. som svever over klassene, må resolutt tilbakevises. Det er livsviktig for teaterarbeidet at gruppa hele tida holder klassestandpunktet klart for seg, og i alle detaljer tar standpunkt for proletariatet. Hver liten detalj i stykkene må underordnes den politiske helheten, ut fra prinsippet om at bare det er riktig som tjener proletariatet.

Dette vil med nødvendighet gi seg utslag i slike ting som stykkenes handlingsgang (det er f.eks. politisk uriktig å lage tragedier, for framtida er lys for folket, folket skal manes til kamp, ikke stemmes til vemodig ettertanke!) og persontegning (det er riktig å framstille kapitalister, LOpamper og alle reaksjonære som tosker som "løfter på store stein bare for å slippe dem på sine egne føtter".) Teatergruppa må ikke la seg binde til å gjenskape den virkeligheten vi kan se omkring oss - et emne kan for eksempel nødvendiggjøre å ta sprang framover i historien, som f.eks. til revolusjonen. Er dette "framtidsforskning"? Nei, ikke så lenge man holder seg innenfor ramma av de objektive lover for samfunnets utvikling.

At teatergruppa skal lage stykker som tjener arbeiderklassen og dens kamp, innebærer at stykkene må angå arbeiderklassen, og det gjør de bare dersom de handler om de konflikter arbeiderklassen er opptatt av og kjenner fra sin egen virkelighet. Det blir et absolutt krav at stykkene skildrer arbeidernes virkelighet og at stykkenes konflikt er arbeidernes konflikt. Vi skal skildre arbeidere og klassekamp, sett med arbeiderklassens øyne, og ikke borgere og sjelekvaler sett med borgerskapets øyne.

Det er også et uomgjengelig krav at teatergruppa ikke lar seg forlede til å rase ut i "teatermessige" fiksfakserier og borgerlig eksperimentering for eksperimenteringens egen skyld. Alt som skjer i et stykke må være klart og lett forståelig for vanlige arbeidere, stykkene må legges opp etter det formelle nivå arbeiderklassen finner seg på.

Hovedprinsippet må hele tida være at alt teatergruppa gjør skal ha en politisk hensikt i den dagsaktuelle kampen, hvert ord skal være politisk begrunnet. Dette prinsippet kan det være lett å synde mot - det er for eksempel lett å lage nidviser med upolitiske poenger. Men det er viktig å håndheve dette prinsippet nådeløst, og ikke falle til borgerlig vitsemakeri.

III. TEATERGRUPPAS ERFARINGER

(Det er vårt mål) å gjøre litteraturen og kunsten til en virkelig bestanddel av revolusjonens allmenne maskineri, til et mektig redskap for å sveise sammen folket og fostre det, til et mektig våpen for å slå

- 22 -

fienden og tilintetgjøre ham, og for å hjelpe folket med å bekjempe fienden med hele sitt hjerte og hele sitt sinn.

Mao Tsetung

A. Teatermessige erfaringer

a. tillemp en kollektiv arbeidsstil

Teatergruppa skal ikke produsere "talenter", kunstnerindivider med personlige prestisjeambisjoner. Det er viktig at teatergruppa på alle felter tillemp en kollektiv arbeidsstil. Teaterarbeid er alltid kollektivt, virkelig enmannsteater finnes ikke. Derfor er alt som gjøres noe som angår hele kollektivet.

Stykkene må skrives i fellesskap. Teaterkollektivet har etterhvert arbeidet seg fram til en "forfattermåte" som har vist seg riktig gjennom praksis: Teatergruppa diskuterer først nøye innholdet av en scene. Så velger man en komité, bestående av både erfarne og uerfarne folk - til å skrive replikkene. Utkastet diskuteres så i plenum, endres, diskuteres på nytt, osv. Etterhvert som arbeidet går framover må man også diskutere ferdigskrevne scener i sammenheng med helheten - tjener de fremdeles den hensikt de skal?

Samme arbeidsstil gjelder innøvinga. En rolletolkning er ikke noe som angår bare rolleinnehaveren og en eventuell instruktør, den må kritiseres kontinuerlig av alle. Ingen enkeltperson må heller oppkastes eller oppkaste seg til instruktør og lage oppsetninga på egen hånd. Alt arbeid med stykket må gjøres kollektivt, fra man begynner med et nytt stykke og til det er ferdig spilt. Bare da er det mulig å sikre en skikkelig politisk diskusjon av detaljer såvel som helhet, noe som er forutsetninga for at stykket fullt ut underlegges forbundets politikk.

b. diskuter og kritiser

Det er to formål som ikke må glemmes i kampen mot subjektivismen, sekterismen og skjematikken. For det første: "Ta lærdom av fortidens feil for å unngå feil i framtiden", for det andre "kurere sykdommen for å redde pasienten".

Mao Tsetung

Alt som gjøres må diskuteres politisk såvel som teknisk. Skal framføringa bli vellykket er det viktig at alle aktørene kjenner den politiske betydninga av hver replikk, at alle gjennom diskusjon er blitt enige om hva som er riktig og hva som er galt. Og bare når man kjenner den politiske meninga med replikkene og deres politiske funksjon i stykket er det mulig å spille rollen riktig.

Alle ting må kritiseres og diskuteres kontinuerlig mens arbeidet pågår, og det er viktig at all kritikk kommer åpent fram med en gang, at ingen brenner inne med eller ruger på kritikk som kan være viktig. Teatergruppa må heller ikke sysle med sakene sine i "hemmelighet" og kvie seg for å vise fram annet enn ferdige resultater. Det er viktig å trekke inn kamerater med erfaring fra det området man arbeider med, for at kritikk kan bli øvd i god tid, og feil kan unngås.

Det er også viktig etter en oppføring å samle inn kritikk på en systematisk måte, ta all kritikken opp til grundig diskusjon, og endre stykket på de områder der det er påvist feil og mangler. En må lære av sin praksis, analysere og kritisere sine erfaringer, enten man jobber med teater eller faglig arbeid.

c. lag stykket etter forholdene

Husk alltid på å lage stykket i samsvar med de forholdene som foreligger. Teatergruppa er ikke en gjeng profesjonelle skuespillere, og må ikke stille tekniske krav som er umulige å oppfylle. Teatergruppa utvikler seg etterhvert som den samler erfaring, og kan sjølsagt etterhvert takle vanskeligere tekniske oppgaver enn til å begynne med. Men rekvisitter, sminking, kulisser og kompliserte tekniske løsninger må bare forekomme så sant det er behov for det og aldri fordi "det skal være sånn".

Når man lager et stykke må det også tas hensyn til hvilket publikum man tar sikte på - det er forskjell på stykker for SUFere og stykker for andre. I stykket til SUFs V landsmøte gjorde teatergruppa feil i å ta opp eksterne emner, der emnets motsigelse gikk f. eks. mellom tilhengere og motstandere av idrettsboykott, dvs. langt utafor SUF. Det førte til at konflikten i sketsjene ikke angikk tilskuerne, de lo fordi det var SUFs teatergruppe og ikke fordi sketsjene var morsomme. Hele stykkets argumentasjon er også avhengig av hva slags publikum det er skrevet for.

Det er også viktig at man ikke lar stykkene henge etter den politiske utviklinga - teaterstykkene skrives for øyeblikket, og må endres i samsvar med de politiske forholda. Ellers vil de raskt forvandle seg til historiske dokumenter fulle av støv i stedet for våpen i klassekampen.

d. ikke ringeakt formen

Vi for vår del krever enhet mellom politikken og kunsten, enhet mellom innhold og form, enhet mellom det revolusjonære, politiske innholdet og en mest mulig fullkommen kunstnerisk form.

Mao Tsetung

Erfaringsmessig har teatergruppa alltid hatt for liten tid til å øve inn rollene og få et skikkelig grep på stykkenes kunstneriske form. Og dette har alltid ført til at stykkene er blitt svekket av dårlig form, noe som kunne vært unngått dersom gruppa hadde tatt den formelle sida ved teaterarbeidet tilstrekkelig alvorlig. Det gjelder her kanskje sterkere enn andre steder, at hastverk er lastverk. Jo bedre man får innøvd stykket, jo mere man diskuterer spillet, tonefallet i replikkene, karaktertegninga, bevegelsene, alt sammen ut fra den politiske og formelle funksjon det skal tjene, jo bedre kommer stykkets innhold til sin rett. Eksempel: Rasjonaliseringseksperten i stykket "LOs styrke - din trygghet og framtid" - hans bevegelser og tonefallet i replikkene hans må stiliseres, må parodieres. Men ikke så mye at arbeiderne i salen ikke kjenner ham igjen, og ikke så mye at han blir en "rein" klovn: han må også være farlig, han må også framstilles som den representant for klassefienden som han er.

Jo bedre man får diskutert detaljene i stykket, jo bedre fyller de sin politiske funksjon. For formen skal være et redskap for innholdet, hovedsiden i motsigelsen form/innhold er det politiske innholdet. Som Mao Tsetung sier: "Enhver klasse i ethvert klasse-samfunn stiller alltid det politiske kriteriet i første rekke og det kunstneriske kriteriet i annen rekke."

- 24 -

c. se opp for "teoretisering"

Teatrets funksjon er å vise "i handling" en politisk argumentasjon. Derfor må ikke stykkene henfalle til lange, teoretiserende replikker. Dersom teatergruppa ikke klarer å omforme argumentene over i handling, har den mistet sin funksjon, da kan man like gjerne nedlegge virksomheten. I tillegg gjør lange og teoretiserende replikker stykkene kjedelige, de mister flyt og driv. Dersom man lager stykker fulle av teoretiske replikker som svever over handlingen uten å henge helt nøye og klart sammen med denne, er det et tegn på at man ikke har forstått hva som er det vesentlige ved teaterformen, hva som er visen ved å drive teaterarbeid i det hele tatt.

En annen form for "teoretisering" man må ta seg i vare for er å la seg binde av tidligere teaterteoretikere og deres skjemaer, dvs. dogmatisme. Vi skal lage revolusjonært sosialistisk teater for arbeidsfolk. Vi skal brøyte jord som er så godt som urørt. Derfor er vår egen praksis hovedsiden av det fundamentet vi må bygge på. Tidligere teoretikere kan sjølsagt lære oss en god del, og det ville være tåpelig empirisme å lukke øynene for deres erfaringer. Men vi må ikke glemme at vi har andre mål enn de hadde, og at vi følgelig må gå en annen vei enn de gikk. Vår rettesnor er: Det er riktig som tjener proletariatet og dets forbundsfeller i kampen mot borgerdiktaturet, og det er galt som skader proletariatet eller stiller seg i veien for dets kamp.

f. pass på sammenhengen

Teatergruppas julepotpourri mislyktes av flere grunner. En av grunnene var at vi rev scener ut av sin rette sammenheng. Deler av et stykke kan være morsomme nettopp fordi de kommer som ledd i en argumentasjonsskjede, effekten kan være basert på hele argumentasjonen. Vi må hele tiden ha et våkent blikk for helheten og ikke stirre oss blinde på detaljene, det fører uvegerlig til feil i arbeidet.

g. litt om sanger

Det har vist seg som en god ting å sammenfatte innholdet av en scene i en sang som avslutter scenen, akkurat som en sang kan bli en fin slutteffekt i stykket som helhet. Det er da viktig å legge politiske kriterier til grunn også ved valg av melodi, f. eks: atomprotestmarsjsang til melodi av "Yesterday" "Sirkus SF-visa" til en barnemelodi, osv.

B. M ø t e t e k n i s k e _ e r f a r i n g e r

a. ta et fast grep om diskusjonen uten å kvele den

Særlig under arbeidet med å skrive et nytt stykke er det viktig å ha en ordstyrer som kan holde debatten i faste tømmer og sørge for at den ikke glir ut i uvesentligheter, samtidig som han passer på å ikke kvele gode idéer og påfunn angående stykket. Møtene må ha en fast ledelse.

b. ta et fast grep om arbeidet som helhet

Ikke bare møtene trenger en fast ledelse, men også arbeidet som helhet. Det er viktig at teatergruppa ikke tuller seg bort i ultra-demokratisk visssvass, men velger et styre, som hele tiden kan ha et fast grep om arbeidet og sørge for at det går framover som det skal.

c. innskjerp disiplinen

Spesielt under innøvinga, f.eks. når man herser og herjer med én bestemt rolle, er det vanskelig å holde fast på disiplinen. De som ikke sjøl er med i vedkommende scene kan ha vanskelig for å holde seg

konsentrert og delta i kritikken. Men ettersom det er viktig at hele kollektivet er med i arbeidet, bør det slås fast at alle har plikt til å følge årvåkent med hele tida, for å sikre en mest mulig allsidig kritikk av hver enkelt detalj. Kamerater som får i oppgave å spille en rolle, må ikke overlates helt til seg sjøl med oppgaven, men hele tida få hjelp i form av kritikk fra alle kameratene i teatergruppa.

I og med at teatergruppearbeidet ikke er altfor høyt prioritert, har kamerater lett for å utebli fra møtene til fordel for andre møter. Men når vi først har tatt til med dette arbeidet, er det viktig at vi får så gode resultater som mulig. Uansett hva vi driver med, må vi gå til arbeidet med marxistisk grundighet og proletarisk innsatsvilje, fast bestemt på å gjøre vår plikt og vinne seier og framgang i arbeidet.

d. sett teaterarbeidet i sammenheng med arbeidet forøvrig

Teatergrupper har lett for å bli utrukningsanstalter for skrullede kulturradikalere og hippies som forviller seg i den borgerlige overbygningen som fluer i et edderkoppnett. Det er derfor viktig å sørge for at SUFs teatergruppe ikke blir en slik rugemaskin for muggsopp og mikrober. Framfor alt må teaterkadrene ikke isoleres fra annet politisk arbeid, men ha plikt til å delta i vanlig SUF-arbeid på linje med alle andre kamerater. Det sier seg selv at medlemmene av teatergruppa av og til, som like foran en premiere, må sette teaterarbeidet høyere enn mye annet, men fører teaterarbeidet til at et kader gjør det til en regel å forsømme lagsarbeidet, må vedkommende øyeblikkelig frigjøres fra sine oppgaver i teatergruppa og sendes tilbake til laget sitt.

Arbeidet i teatergruppa bør også drives på det ideologiske plan, slik at man - foruten å studere det emnet man arbeider teatermessig med, f.eks. faglig politikk, - også studerer marxismen-leninismens teori om overbygningens rolle generelt og kunstens rolle spesielt.

IV. LITT OM PRIORITERINGA AV TEATERGRUPPA

I en viss forstand er teaterarbeidet luksus - det er ikke av de arbeidsoppgaver som er viktigst for SUF. Vi må derfor hele tiden ha klart for oss at det skal prioriteres forholdsvis lavt blant de aktiviteter vi driver med, og passe nøye på at det ikke på noen måte går ut over den øvrige SUF-aktiviteten. For eksempel bør lagsformenn og andre viktige styremedlemmer i lokallaga ikke drive for meget teaterarbeid, da det har lett for å føre til at de vanskjører sine verv og driver laget sitt dårlig. På den annen side bør man sikre en fast kjerne i teaterarbeidet, som kan sørge for kontinuitet og garantere at arbeidet går stadig framover, samtidig som den faste kjernen ikke bør li for fast - fagidioter skal vi heller ikke oppale.

Før man setter igang med en teatergruppe er det nødvendig å være klar over at det for det første er en lavt prioritert oppgave, for det annet at den krever temmelig stor innsats av folk og tid, og for det tredje at dersom man tar til med teaterarbeid, må det også tas på alvor og gjøres skikkelig, som alt annet arbeid i organisasjonen. De små hjulene og skruene i revolusjonsmaskineriet må også være solide.

Kari A.

- Morten A. F.

UTTALELSE FRA SUF/KU.STØTT KAMPEN MOT FASCISTFILMEN "THE GREEN BERETS".

Det norske folket har stolte tradisjoner fra kampen mot Hitlers nazisme 1940-45. I dag kjemper det vietnamesiske folket den samme kampen mot Johnsons og Nixons USA-imperialisme.

De fleste nordmenn ser parallellen mellom Norges og Vietnams frihetskamp. Støtten til Sør-Vietnams frigjøringsfront FNL er allmen og sterk. Det er derfor en grov fornærmelse, ikke bare mot Vietnams folk, men også mot også mot Norges folk, når kinodirektøren i Oslo varsler at han vil vise filmen "The Green Berets" (De grønne djævler) på Oslos kinoer.

Kinoledelsen har før vist sin reaksjonære innstilling ved å sette opp mange pro-imperialistiske og anti-kommunistiske filmer. Men denne gangen overskrides alle grenser. "The Green Berets" heroiserer USA-styrkenes folkemord i Vietnam. Å vise den er en like stor provokasjon som å vise en film som hyller Hitler-styrkenes folkemord under den annen verdenskrig.

Filmen "The Green Berets" må anses på lik linje med avskyelig nazi-propaganda. Dette gjør det berettiget å gripe til de samme tiltak som man vil bruke overfor nazisme.

Vi vil hylle den danske ungdommen hvis rettferdige vrede fikk stoppet denne filmen i København. Vi står solidariske med alle svensker som vil uttrykke sin avsky når filmen nå kommer opp i Stockholm.

På samme måte vil vi støtte alle nordmenn som med forskjellige midler vil hindre at filmen blir vist i Oslo.

KNUS NY-FASCISMEN!
BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN!
FULL MILITÆR SEIER FOR FNL!

Sentralstyret i SUF.

Arbeidsutvalget i KU.

"BOLSJEVIK" HAR MOTTATT FØLGENDE INNLEGG:KOMMENTAR TIL UTTALELSEN OM "THE GREEN BERETS".

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE! (Marx-Engels)
EN LITEN GNIST KAN TENNE EN STOR BRANN. (Mao Tsetung)

Formann Mao lærer oss, at alle verdens folk har felles interesser i kampen mot den felles fienden: USA-imperialismen. "The Green Berets" heroiserer USA-imperialismens krig i Vietnam og gjør reklame for USA-imperialismen. Derfor er det riktig av oss å utløse og stille oss i spissen for en kamp mot filmen "The Green Berets". Dette er en plikt både ærfor det norske folket og hele verdens folk.

Men "The Green Berets" er jo bare en film. Kan det være noe viktig å kjempe mot en film? Formann lærer oss at hver eneste klasse legger grunnlaget for sin politikk og for sine politiske framstøt ved propaganda. Ved å bruke nyhetene, aviser, bøker, kunst og kultur søker både arbeid og kapital å skape et gunstig klima for sin politikk, å logge grunnen til rette. "The Green Berets" vil legge grunnen til rette for USA-imperialismens framtidige framstøt i Vietnam og ellers i verden. Derfor er det viktig å bekjempe den og avvise den.

Klarer marxist-leninistene å hindre at filmen blir vist gjennom at massene mobiliseres mot den, vil det være en stor seier for den revolusjonære

linja, klart synlig for alle. Klarer vi likevel ikke dette, vil sjølve mobiliseringa av massene mot filmen likevel ha progressiv betydning, og kunne hjelpe mange til å få et klarere bilde av imperialismen og den norske klassestatens ahenighet av den.

Men er det ikke nok av reaksjonære filmer, hvorfor nettopp denne? For det første fordi denne er ekstra grovt og åpent fascistisk. Det er ikke uten grunn at uttalelsen sammenlikner den med Nazi-propaganda.

For det andre fordi mulighetene ligger spesielt vel til rette for å mobilisere massene mot denne filmen. Dette har følgende 3 årsaker:

1) Det store flertall av alle arbeidende nordmenn er sterkt mot USA's krigføring i Vietnam. Dette gir et spesielt grunnlag for å mobilisere massene mot denne filmen, på grunnlag av masselinja: Ta massenes ideer, sammenfatte dem og føre dem tilbake til massene.

2) Kreftene som står bak denne filmen har lidt et betydelig moralsk nederlag ved at anti-fascistiske demonstranter stoppet filmen i København. Det er også ganske sannsynlig at filmen blir stoppet i Stockholm, om den kommer opp der.

3) De progressive kreftene i Norge har nettopp hatt en betydelig moralsk seier, da spekulasjonsforetaket "Teenage Fair" blei stoppet etter protester og advarsler om masseaksjon ville bli brukt.

Dette har ført til at det alt er klart at filmen ikke kommer opp i Stavanger, og trolig også andre steder. Det gjør det mulig å rekne med at protester kan føre til at filmen ikke kommer opp i Norge i det hele tatt. Om den likevel kommer opp, vil det være øelig å mobilisere for å stoppe den dersom grunnlaget er lagt gjennom sterke protester på forhånd.

Derfor har SUF tatt initiativet til fellesuttalelsen med KU. Vi gjør dette sjøl om vi er fullt klar over at KU er blitt en stadig mer reaksjonær organisasjon, der flertallet stiller seg i revisjonismens tjeneste. Derfor er vi også tilfreds med at andre organisasjoner - progressive, liberale eller reformistiske - sender ut protester mot at filmen blir vist. Slike protester har foreløpig kommet fra SOLKOM og Oslo AUF.

Liberale, reformistiske og revisjonistiske organisasjoner sender ut protester ut fra sine egne opportunistiske behov. De vil nytte høvet til å framstille seg sjøl som progressive i folkets øyne. Folket kan sjølsagt ikke stole på dem når det kommer til mer enn ord - til handling. Men i mellomtida hjelper sjøl disse uttalelsene til å styrke fronten mot fascist-filmene, og mobiliserer den bredest mulige motstand mot den på grunnplanet.

Vi er nå inne i den første fasen: Med protester. Vi oppfordrer laga og kameratene til å arbeide for å få en så brei storm med protester som mulig: Fra Anti-Nato-komiteer, Vietnamkomiteer, fagforeninger og klubber, student-, gymnas- og elevsamfunn og andre fora. Vi oppfordrer dere også til å ta initiativ overfor AUF-, UV- og andre reformistiske og borgerlige ungdomslag og organisasjoner, vise til de uttalelsene andre har vedtatt og oppfordre dem til å gjøre uttalelser sjøl - sjøl om de er aldri så svake.

Gjennom dette vil vi vinne over flest mulig, søke å nøytralisere de vi ikke kan vinne over og isolere de reaksjonære, dersom vi må føre kampen over i dens annen fase: Med direkte masseaksjon mot fascistfilmen "The Green Berets".

FOLKET OG BARE FOLKET ER DEN KRAFT SOM SKAPER VERDENS Historien !

koba.

Søndag 15/6 ble "Green Berets" forsøkt vist på Rosenborg kino i regi av Fri Film. En militant demonstrasjon utenfor kinolokalokalet sammen med progressive medlemmer av FF greide imidlertid å få tansen framvisinga denne gangen, til tross for meget stort politioppbud med hjelmer og langkøller ferdig til bruk. Men kampen er ikke slutt i og med denne seieren. I skrivende stund kan man lese i avisene at filmen kommer opp i Oslo til høsten som vanlig premiefilm. Da vil massene sikker t ikke la seg stoppe av hverken purk eller andre som ønsker å se fascistiske filmer, men stoppe filmen effektivt en gang for alle. (d.s.)

- 28 -

MOMSBROSJYRA.

"Bolsjevik" har mottatt to vedtak fra Kragerø SUF i forbindelse med utdeling av SUF's moms-brosjyre...

Kamrater.

På medlemsmøte 10/4-69 har vi sett nærmere på "Moms-brosjyra", og gjort følgende vedtak mot en stemme:

Samtidig som vi understreker at vi står på SUF's linje, vil vi kritisere at brosjyra inneholder "dokumentasjon" på at Gustavsen er moms-tilhenger. Vel har Finn Gustavsen vært jævlig mot oss, men anti-moms må være folkefrontarbeid og følgelig gjelder det å forene kreftene også med sosialdemokrater. I folkets øyne står Sf som en av momsens sterkeste motstandere, og vi ser ingen grunn til at vi skal pådytte vårt tidligere moderparti ei anna mening. Vi går til dette drastiske skritt: Brosjyrene returneres som ubrukbare i folkefrontarbeidet.

Ole A. E. (Formann)

T. Sj

u (Skr.)

VEDTAK PÅ LAGSMØTE 29/5-69.

Vi innser at det å ikke dele ut brosjyrer fra sentralstyret generelt er et brudd på den demokratiske sentralismen.

Likevel vi påpeke at vår kritikk var korrekt hva angår Sf's syn på momsen, i følge avisreferater er det slått fast at Sf's landsmøte tar full avstand fra momsen.

Derved var brosjyras spark til Sf i dette tilfelle uriktig. Vi mener også at SUF's generelle opplegg angående anti-moms og en eventuell folkefront mot moms burde vært diskutert ute i laga - vi har jo hatt tid til det.

Da ville DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN i denne saka vært fullt demokratisk.

For Kragerø SUF:

Ole A. E.

SENTRALSTYRETS SVAR PÅ KRAGERØ SUF's VEDTAK 29/5 - 69.

I tråd med det første svaret fra sentralstyret er det sjølsagt at det å nekte å dele ut forbundets agitasjonsmaterieell er et brudd på den demokratiske sentralismen. Når det gjelder kampen mot momsen er det også klart at denne kampen er en naturlig følge av den proletære, revolusjonære linja som blei trukket opp på forbundets siste landsmøte.

Videre, når det gjelder eksponeringa av Sf's syn på momsen. Dere sier at "Sf's landsmøte tar full avstand fra momsen", og at ... "brosjyras spark til Sf i dette tilfellet (var) uriktig." På det tidspunktet da SUF tok opp kampen mot momsen gjennom ei brosjyre, mente Finn Gustavsen (SF) at moms i og for seg "ikke var hovedsaka", bare arbeidsfolk ikke fikk svi for det. Seinere har Sf's landsmøte kommet etter, som et resultat av den massive oppslutninga fra arbeidsfolk om kampen mot momsen. Men fremdeles ser vi på stortinget at Sf der ikke gjør kampen mot momsen til ei hovedsak, men legger fram sitt eget valgflesk, sitt eget skatteforslag. Dette må vi også ta med når det gjelder Sf's stilling til momsen, og ikke bare at de har fatta et vedtak og at mange Sf'ere nå er prinsipielt mot all momsen.

- 29 -

Når det gjelder den siste delen av brevet, om folkefrontopplegget mot momsen, så mener vi at den kritikken er svært lite konkret og lite målretta. Hva går denne kritikken på? Var det galt å ta opp kampen mot momsen? Var det galt å organisere en folkefront mot momsen? Det er klart at metoden med å organisere folkefronter på konkrete saker er en del av den revolusjonære linja som blei trukket opp på forbundets siste landsmøte. Det var nettopp marxist-leninistenes initiativ og ledelse som gjorde massemobiliseringa og enheten på grunnplanet mulig. Kampen mot momsen er en ypperlig illustrasjon på enhetsfrontens styrke, når den gjennomføres på en riktig måte.

Gustavsens preik om at momsen i go for seg "ikke var hovedsaka" og DNA-pampenes valghyl: Mot Borten-momsen, var bare egna til å få arbeiderfolk og andre til å godta momsen uten sverdslag. Marxist-leninistenes avsløring av slike feilaktige ideer gjorde det mulig for fronten å holde ei fast linje, og å mobilisere til aksjoner, demonstrasjoner og streikersom viste arbeiderklassens styrke på en tydeligere og kraftigere måte enn på lenge.

Det som er feilen i denne saka er ikke at det ikke blei diskutert i laga om vi skulle delta i arbeidet med å skape en enhetsfront i denne saka. Feilen ligger i at den delen av den revolusjonære proletære linja som enhetsffontarbeidet er, ikke har blitt studert grundig nok i laga.

Sentralstyret mener at kritikken fra Kragerø SUF er feilaktig, og vil be kameratene studere enhetsfrontens teori, og de praktiske erfaringer forbundet og andre revolusjonære har høstet i dette arbeidet.

Manglende studier om enhetsfronten gjelder sjølsagt ikke bare Kragerø, men forsåvidt de fleste laga i forbundet. Dette rettes på ved bl.a. studere Sommerleirdokumentene "Om folkefronten", det som kommer som et sammendrag av boka til kamerat Georgi Dimitroff og også lederen i KLASSEKAMPEN nr. 5.

SENTRALSTYRET.

XX

BOIKOTT HØSTENS STORTINGSVALG!

Etter at BOLSJEVIK er begynt å trykkes mottas nok en uttalelse fra en av distriktskonferanse som ble avholdt i pinsa:

UTTALELSE FRA DISTRIKTSKONFERANSE I KIRKENES.

SUF's fylkeskonferanse på Kirkenes 25-26/5 kan ikke se at noen av de nåværende politiske partiene ivaretar arbeiderklassens interesser. Sett på bakgrunn av dette, kan vi ikke støtte noen av de eksisterende partier ved høstens stortingsvalg.

Det parlamentariske system som er en del av det borgerlige "demokrati", ivaretar bare borgerskapets interesser, og kan ikke være hovedsaka i den revolusjonære bevegelsens arbeid. Det eneste alternativ til denne borgerlige lapskausen er et revolusjonært klassekamp-parti, av arbeidsfolk for arbeidsfolk. Et slikt parti kan bare komme som et resultat av målbevisste studier og aktivt arbeid på grunnplanet.

- 30 -

NEGATIVE SIDER VED ARBEIDSTILSEN OG MILJØET PÅ "FYRSTIKK".

"Fyrstikk" er et bra arbeidssted. Det er ikke tvil om at arbeidet i "rørsla" er blitt mye mer effektiv etter at vi fikk skikkelige kontorer. Kontorene er også blitt et samlingssted hvor en alltid er viss på å treffe kamerater. At det er positivt å ha et slikt samlingssted er ingen tvil om. Spørsmålet er om vi har vært oppmerksomme nok på de negative virkninger et slikt samlingssted kan få. Det konkrete spørsmålet om samlingsstedet "Fyrstikk" også kan ha negative virkninger er kanskje mest av interesse for oss i Oslo-distriktet, men det er helt klart at ingen deler av SUF er trent med dårlig arbeidstil på sentralt hold.

Det som kanskje er det farligste er en tendens til vurdering av kamerater som gode eller dårlige, avhengig av hvor ofte de viser fjeset sitt på "Fyrstikk". Vurdering på slikt grunnlag kan ikke kalles annet enn primitiv. Har de kamerater som bruker kriteriet ofte/sjelden å se på "Fyrstikk" som grunnlag for vurdering god/dårlig, tenkt på at mange kamerater f. eks. jobber på skift? Skulle det ikke være unødvendig å påpeke at det rundt om i lags fins gode kamerater som jobber under beinhard utbytting, kamerater som trofast deltar i studiegrupper og lagsmøter? Et disse dårligere enn oss som har tid og overskudd til å være innom "Fyrstikk" noen ganger i uka? Nei, sjølsagt ikke! Vi må kvitte oss helt med slike oppfatninger som så klart er feilaktige.

Dersom vi godtar slike vurderinger kan vi lett få utvikla et klikk-vesen, som bare har skadelige virkninger. Vi får en slags indre krets av folk som er ofte å se på "Fyrstikk". Allerede nå er det hendt flere ganger at "debutanter" på "Fyrstikk" er blitt skremt av tonen på kontoret. De ventet å møte kamerater, men kameratene er altfor ofte bare opptatt av sine kjente. (Dette er tidligere tatt opp av kamerater i Opsal SUF, uten at forholda har bedra seg nevneverdig.) Vi kan være enige om at reaksjoner som f. eks. seinere å holde seg helt borte fra "Fyrstikk" ikke er særlig godt overveia - men reaksjonen er faen så forståelig - og faen så unødvendig dersom vi som vanter ofte på kontoret var litt mer oppmerksomme.

Vi har etter siste landsmøte i AUF fått en del innmeldinger fra kamerater som fant arbeidsforholda i AUF uutholdelige. At noen av disse kameratene nå begynner å sammenlikne tonen blant AUF-pampene med tonen på "Fyrstikk", bør være et faen så sterkt varsel om at noe er i ferd med å utvikle seg slikt hos oss. Til slutt noen ord om hva som kan og må gjøres.

1. Kontorvaktas arbeidsoppgave som daglig ansvarshavende må bl. a. være å hjelpe folk til ikke å føle seg helt utafør. Dette kan gjøres bl. a. ved å gi dem arbeidsoppgaver - men ikke arbeidsoppgaver som "Fyrstikk"-vante folk lurer seg unna, da forsterker det bare utviklinga av klikkvesen.

2. Formenn i lokallag må gi skikkelig informasjon om hvordan "Fyrstikk" kan og bør brukes. Dessuten bør styremedlemmer i lokallag som har nødvendige ærend på kontoret ta med seg andre medlemmer, slik at flest mulig blir kjent med de arbeidsmuligheter som kontoret gir.

3. I dag fins det ingen, eller fullstendig rotete (ukjent) arbeidsinstruks for bruken av "Fyrstikk". Dette fører til dårlig utnyttelse av kontoret. Skal en ha noe skrevet på stensil/maskin, kan en noen ganger finne hver eneste maskin opptatt, noen timer seinere er hver eneste maskin ledig. Slikt er unødvendig med skikkelig arbeidsfordeling.

4. Veggavisene i møterommet på "Fyrstikk" skal leses av alle som er innom kontoret. De er ikke ment som dekorativ veggpynt, da blir sjølkritikken ikke noe effektivt våpen til forbedring av organisasjonen.

Forslagene til forbedringer er kanskje ikke så gode og utfyllende som de burde ha vært, men det viktigste er at vi er klar over hvilken belastning det er for hele vår organisasjon dersom arbeidsstilen på sentralt hold degenererer.

Tom S. 1, Grefsen/Sinsen
Per R. 1, Grefsen/Sinsen
Øivind S. 1, Grefsen/Sinsen

KRITIKK AV UNGSOSIALISTEN

Siste nr. av Ungsosialisten har ei forside som viser Mao Tsetung på marsj. I bakgrunnen: kinesisk folkemasse og stor rød fane med slagordet: Lenge leve marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Vi vil ta utgangspunkt i denne forsida for å belyse noe vi opplever som tendenser til en feilaktig arbeidsstil. Vår erfaring fra lagsarbeidet i Tromsø er: Når vi skal selge et nr. av Ungsosialisten som er utstyrt med ei slik forside som den nevnte, til folk utafor SUF, opplever vi at vi først må bruke lang tid på å argumentere folk "vekk" fra forsida, m.a.o. få dem til å overse den. Først når vi har brutt ned de umiddelbare antipatier noen folk får ved å se ei slik forside, har vi sjanse til å rekke fram med innholdet i avisa. Kanskje lykkes ikke dette, og de mange gode artiklene om konkrete forhold i tilknytning til den norske klassekampen som ofte ville fått øye opp på folk, blir ikke lest p.g.a. ei forside som i det minste må anses som taktisk tåpelig. - Denne forsida er ett eksempel på en tendens som vi har erfart unødig distanserer oss fra de folk vi skal smelte sammen med. Skal en holde opp den røde fanen til marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, skal dette gjøres ved å anvende teorien, praktisere den på konkrete forhold, ikke ved et impotent bilde-bruk (enten dette består i forsider som denne, eller i språklige klisjeer og stil henta fra "Kina i dag"). Det er forholda for arbeidsfolk under norsk kapitalisme som skal finne sitt konkrete uttrykk i et organ som Ungsosialisten. Dette tilsier bl.a. at bladet skal gjenspeile virkeligheta slik at folk umiddelbart gjenkjenner sin situasjon.

(Hypotese: Kan dette som vi har erfart er en gal arbeidsstil være forårsaka av at en del av kameratene i Oslo har ei ganske annen kontaktflate enn kamerater utover landet, d.v.s. at de i for stor grad omgås sine egne og likesinnede, at de i for stor grad anvender masse-linja fra skrivebordet? Og at den manglende forståelse for hva som er taktisk riktig, kommer av manglende erfaring?)

1) Jfr. f.eks. Pål S. 1's artikkel om kulturrevolusjonen i Kina i Ungsosialisten nr. 4/5 - 63.

Jon B.
Oddvar N.
Tromsø SUF

BIAFRA-BULLETTINEN.

REAKSJONER OG KOMMENTAR.

RESOLUSJON VEDTATT AV LAMBERTSETER SUF/MANGLERUD SUF.

Lambertseter SUF og Manglerud SUF, samla til helgekurs den 26. og 27. april, har diskutert Biafra-spørsmålet og vil komme med følgende kritikk av Sentralstyrets behandling av saka:

A. Pressemeldinga. Vi meiner at uttalelsen fra Sentralstyret i hovedsak er riktig, og vil si oss enig i den analysen av motsetningane bak konflikten, som ligger til grunn for uttalelsen. Vi vil likevel peike på to konkrete feil, som etter vår oppfatning forekommer i uttalelsen:

1. Sitat: "Norsk presse og kringkasting, som tjener monopolkapitalen, har underslått skikkelig informasjon om den nigerianske regjeringens krig mot Biafra. Rapportene om Biafras tilbakegang og nederlag har vært lange og fylldigens knappe kommunikerer gjengir Biafras framgang og seire."

Dette tyder etter vår mening på at Sentralstyret, i dette tilfellet, har ei dogmatisk og skjematisk oppfatning av presse og kringkastinga. At presse og kringkastinga som regel forvrenger fakta, vil ikke si at de gjør det i alle tilfelle, noe Biafra-spørsmålet viser. En overveiende del av reportasjene har gitt et positivt bilde av Biafras kamp.

2. Sitat: På tross av at imperialister i øst og vest støtter Nigerias regjering, har Biafra i det siste hatt stor militær framgang. Dette viser at Biafras forsvar er en virkelig folkekrig."

Detter er åpenbart feilaktig. En folkekrig er leda av et revolusjonært parti. Hvor er dette i Biafra? Hvem leder krigen? Klikken rundt Ojukwu utgjøres i hovedsak av den konservative fløyen av det tidligere ibo-dominerte nasjonalistpartiet NCNC.

B. Det hersker en generell uklarhet i bevegelsen om Biafra-spørsmålet. For eksempel blei følgende spørsmål reist:

- Svekker en løsrivelse av Biafra imperialismen?
- Hvordan er klasseforholda i Biafra?
- Finnes det noe revolusjonært parti i landet?

Disse spørsmåla er av avgjørende betydning for at vi skal kunne få et klart inntrykk av hva som foregår.

En av årsakene til uklarheten er at Sentralstyret ikke på et tidligere tidspunkt tok initiativet til en diskusjon innad i bevegelsen.

C. Denne uklarheten i bevegelsen har ført til at vi ikke har drevet noen utadretta virksomhet. Det har ført til at folk har inntrykk av at SUF nekter å hjelpe et lidende folk. På bakgrunn av det norske folks følelsemessige engasjement i saka, har dette vært til stor skade for bevegelsen.

"Vi må ta utgangspunkt i den virkelige situasjon innenfor og utenfor landet, innenfor og utenfor en provins, innenfor og utenfor et fylke, innenfor og utenfor et distrikt - og av den virkelige situasjonen må vi utlede de lovmessighetene som er egne for situasjonen, og ikke selv påse ut noen lovmessigheter, det vil si at vi må finne ut den indre sammenheng mellom hendingene som skjer og vår virksomhet ledes av dette. Og for å kunne gjøre dette må vi ikke basere oss på vår egen innbilning, på en øyeblikksimpuls, på bokens døde bokstav, men på de objektivt eksisterende kjennsegningene. Vi må tilegne oss materialet detaljert, med marxismen-leninismens allmenne teser som rettesnor, trekke de riktige slutninger med den som grunnlag."

EKSEMPEL PÅ LIBERALISME: BIAFRA-BULLETTINEN.

Konklusjonen på denne bulletinen skal hvist være at vi må gi vår fulle støtte til Biafras frigjøringskamp. Denne konklusjonen kommer uten at man har tatt for seg forholdene innenfor Biafra selv, men bare forholdet Nigeria-Biafra. Er biafranerne progressive? Dette får vi intet svar på i bulletinen, heller ikke om Biafra i det hele tatt kan betegnes som en fullverdig nasjon. Kamerat Stalin summerer opp kriteriene på en nasjon slik: "En nasjon er et historisk oppstått, varig fellesskap i språk, territorium,

Dette er utvilsomt tilfelle, og det er påvist iulletinen at imperialistene har satt i verk en aggresjonskrig mot Biafra. Derfor blir spørsmålet "forholdene innen Biafra" på det nåværende tidepunkt et spørsmål av underordna betydning. Spørsmålet blir stilt: "Er biafranerne progressive?"

- 34 -

Svaret på det er at biafranernes kamp mot imperialistisk aggresjon er progressiv og fortjener vår støtte. Dessuten for å sitere Lenin (og bulletinen): "Det ville være et forræderi mot sosialismen å sette seg i mot nasjonenes rett til sjølbestemmelse."

Noen mener at Biafra ikke oppfyller kriteriene som ksmarat Stalin stiller for en nasjon. Men de forskjellige stammene i Biafra er jo nettopp sveist sammen til en enhet i forsvaret for nasjonal suverenitet og utenlandske inntrengere. På samme vis har det vært gjennom heile historia. Et godt eksempel er Sovjetunionen som ikke er en nasjon, men mange. Allikevel kunne Sovjetunionen føre krig mot utenlandske inntrengere som ett folk. Det samme gjelder Kina.

Portugals og særlig Frankrikes støtte til Biafra blir nevnt. Her må vi igjen holde hovedmotsigelsen klart for oss. Hovedmotsigelsen i verden i dag går mellom USA-imperialismen og verdens folk, og når imperialismen intervenserer direkte, vil dette også være hovedmotsigelsen i dette enkelte landet. Vi må ikke se bort fra at det også er motsetninger mellom de forskjellige imperialistgrupperinger. Noen imperialiststater ser i dette tilfellet sine interesser best tjent med å støtte Biafra. Dette behøver nødvendigvis ikke bety at Biafras sak er urettferdig. At f. eks. Portugal og Chiang Kai-chek støtter folkerpublikken Kina i grensekonflikten med India betyr ikke at det er Kina som er skurken.

Vi skal være de første til å innrømme at bulletinen var et hastverksarbeid. Vi må likevel ha følgende klart for oss når vi bedømmer den: 1) Det var nødvendig for sentralstyret som SUFs høyeste organ mellom landsmøtene å ta avstand fra den "tvorpolitiske ungdomsaksjonen for Nigeria og Biafra". Den tilslører motsigelsene og er oi støtte til imperialismen. 2) For å SUF'ere argumentasjonsbakgrunn var det nødvendig å gi ut informasjon om saka. Derfor fant vi det riktig å gi ut en bulletin, for det er nettopp slik bulletinen har sin store funksjon. 3) Vi meiner fortsatt at vår støtte til biafranernes kamp var en riktig konklusjon. 4) Bulletinen måtte raskt ut. Vi måtte legge vekt på hovodsakene og behandle andre spørsmål mer overfladisk.

H. D.

SKOLEBROSJYRA.

(Kritikk)

1. For å mobilisere elevene på den enkelte skolen til interessekamp, må en ta utgangspunkt i de konkrete hendelsene (overgrep, undertrykkelse) som foregår på akkurat den skolen. På grunn av sentraliseringa av skoleverket, vil disse spesielle hendelsene som regel ha et nokså almengyldig preg - det er den samme slags undertrykkelse og de samme overgrep som stort sett går igjen over hele landet. Likevel har hendelsene på hver skole sine særegenheter, og interessekampen må nødvendigvis ta ulike former på ulike skoler. Videre er det stor forskjell på hvor langt kampen for å reise elevmassen har avansert på de forskjellige stedene i landet, og ikke minst er det store ulikheter mellom skoleslagene i så måte.

Derfor er det ikke bare for SUF å gi ut ei brosjyre om undertrykkelsen i skolen som fullstendig løser problemene som SUFerne på den enkelte skole står overfor med hensyn til agitasjon blant elevene. Hovedarbeidet i agitasjonen må utvikles lokalt av SUFerne på hver enkelt skole, nettopp fordi en aldri kommer noen vei hvis en ikke tar et helt konkret utgangspunkt. Det er dogmatisk stivbeinhet å ville reise elevene i Andeby gymnas til kamp bare ved å vise til erfaringene fra Manglerud. Det sentrale skolearbeidet som drives av skoleutvalget, kan aldri fullt ut løse de lokale problemene, slik noen av de som klager på brosjyra om fascismen i skolen later til å håpe. Men ei skolebrosjyre for hele landet kan hjelpe til i det lokale arbeidet, ved at den viser at elevene over hele landet fører den samme kampen til tross for lokale ulikheter, ved at den trekker ut de allmenne tendensene og setter kampen inn i sammenheng. Dermed kan den: 1. hjelpe de lokale aktivistene til sjøl å sette kampen inn i sammenheng på en bedre måte. 2. vise elevene at SUF er en landsomfattende organisasjon med langsiktige og store mål. 3. få i stand en diskusjon og forståelse for hva SUF står for.

Brosjyra bør ta for seg bestemte hendelser som eksempel, og vise hva som er allmennt i eksemplet. Hendelsene bør ikke være for sarsynte, slik at elevene flest leser brosjyra som en spennende fortelling som ikke har noe med deres virkelighet å gjøre. På den andre sida må de angå elevenes interessekamp, og ikke elevenes passivitet, politiske interesseløshet o. l. Vi er interessert i å vise hvordan elevene kan og må og vil kjempe for sine interesser, ikke hvordan de kan "unngå bråk" ved å innordne seg lydig.

Brosjyra vil altså angå mest direkte de som allerede har tatt opp kampen og de som har forståelse for at forholdene raskt forverrer seg slik at det blir nødvendig å ta opp kampen. De som ikke forstår dette ennå, vil ha mer å lære av utviklinga på sin egen skole enn av ei slik brosjyre.

2. Det er nødvendig for SUF å markere seg i spørsmålet om interessekamp i skolen, fordi småborgerlige elementer uvegerlig vil forsøke å stille seg i spissen for elevenes kamp og lede den ut i myra. Enheten i elevbevegelsen kan bare opprettholdes om disse tendensene ikke får dominere. "Enhet-kamp-enhet". Brosjyra om fascismen viser hvem som er elevenes venner og hvem som er deres fiender. Den bidrar derfor til å hindre at slaget rettes mot feil mål, at bevegelsen splittes p. g. a. SUF-hets, at motsetningene mellom elever og lærere øker, at elevene velger den umulige "parlamentariske veien" og underordner seg et partis valgtaktiske spill, at elevene misforstår EU's rolle og enten fordømmer EU eller setter alt sitt håp til EU og folka der, osv. osv. Merk særlig at vi ikke hindrer SUF-hets ved å gjøre oss usynlige ved å dekke oss bak "fronten", så lenge alle veit at vi eksisterer og er en ledende kraft i elevbevegelsen. Det gir våre motstandere muligheter til å så tvil om våre hensikter. I stedet bør vi åpent argumentere for at skal seieren vinnes, må også de som er uenig med SUF stå sammen med blant annet SUF om et minimumsprogram for interessekampen på skolene.

FEIL VED BROSJYRA:

1) Forklarer ikke ordet fascisme. For lite om staten.

2) Brosjyra sier for lite om reglementet og dets betydning. Likevel mener jeg at det var riktig at brosjyra tok utgangspunkt i EU's virksomhet.

3.) Laga burde ha holdt et møte på saka før utdelinga. Men det ville være feil å overdrive dette slik at en nekter å dele ut brosjyra fordi en ikke kjenner alle detaljer i EU-saka. Det er SUF's hovedlinje i skole spørsmål det går på her.

H. M.

EKSEMPEL PÅ SENTRALISME: OPPRETTELSE AV LANDSELSUTVALG.

Kritikk fra Arne H. R. L., Gjøvik SUF.

Sentralstyret har foretatt en liten endring på høyeste plan ved å oppnevne landselsutvalg. Dette er sikkert en nødvendighet for å lette arbeidspresset på Sentralstyret og det enkelte sentralstyremedlem. Men jeg kan ikke godta at slikt skjer på topplanen uten at de enkelte laga får skikkelig informasjon om det på forhånd. Meg bekjent gjelder demokratisk sentralisme både politiske og organisatoriske forhold i organisasjonen. Når vi nå endelig skal begynne å tillempe demokratisk sentralisme, bør i hvertfall Sentralstyret gå foran med et godt eksempel. Rein sentralisme er nødvendig i akutte situasjoner, men ikke når det gjelder Sentralstyrets organisering på det nåværende tidspunkt.

Man sier: "Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og selvkritikk. Vi kan kvitte oss med dårlige vaner og beholde de gode." Unnødvendig sentralisme er en slik dårlig vane, og den må vekk. Vi må lære av feilene vi gjør og ikke fortsette i samme sporet, feilene kan bli skjebnesvangre for SUF i tilspissa forhold. Hver enkelt kamerat må derfor være våken overfor feil som blir gjort både på lokalt og sentralt hold.

Svar til R. L.

Om Østlandsutvalget.

a) Hva er Ø.

Ø. er en komite oppretta av sentral styret for å ta seg av et spesielt område av sentralstyrets arbeid, som sentralstyret som sådan ikke har tid eller kapasitet til å behandle skikkelig. Utvalget er ansvarlig overfor sentralstyret.

b) Om kritikken av å opprette Ø.

Bør det bli et prinsipp at sentralstyret spør medlemmene om å få lov til å delegere spesielle arbeidsoppgaver til komiteer og utvalg underlagt sentralstyret?

Nei, vi mener at det ikke bør bli slik. Det ville være å skeie ut i ultrademokrati, og gjøre organisasjonen fullstendig ineffektiv. Det er i strid med vedtaket om å tillempe den demokratiske sentralismen i SUF om vi skulle følge ei slik linje.

Den demokratiske sentralismen innebærer at hovedlinja skal vedtas etter grundig diskusjon blant medlemmene. Det betyr ikke at hver liten detalj først må til djuptgripende diskusjon for at den skal settes ut i livet. Tvert om så velger man jo nettopp sentralstyret for at det på en mest mulig effektiv måte skal følge hovedlinja som medlemmene har trukket opp. Det blir da sentralstyrets oppgave å ta stilling til ei lang rekke enkeltspørsmål og handle utfra hovedlinja. Deretter må sjølsagt medlemmene informeres om vedtakene og gis muligheter til å følge dem opp i praksis. Spørsmålet om Ø. blir da et spørsmål om det er et brudd på hovedlinja eller ikke å opprette slike utvalg og komiteer, og om medlemmene er behørig informert.

Vi mener at det ikke foreligger noe brudd på hovedlinja, ettersom det er et organ for å styrke SUF organisatorisk under sentralstyrets ledelse. Videre ligger feilen på lagsplanet hvis medlemmene ikke er skikkelig informert. Sentralstyret v/Ø. har forlenget informert laga om vedtaket.

Sentralstyret i SUF

v/ Pål S.